

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

Nr. 7 (403) — 16 februarie 1963

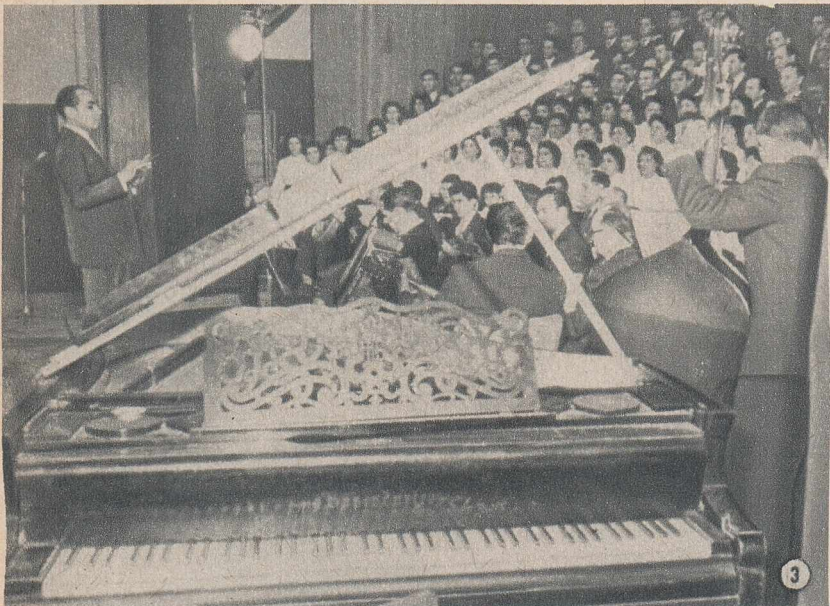
Biroul Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

Azi pe Calea Griviței.
Fotografie de Sorin DAN

În Capitală ca și pe întreg cuprinsul țării au avut loc în ultima săptămână numeroase manifestări închinată celei de-a 30-a aniversări a eroicelor lupte din februarie 1933 ale ceferiștilor și petroliștilor. Iată câteva imagini de la aceste manifestări:

În sala Teatrului Muncitoresc C.F.R. a avut loc o seară literară la care unii dintre cei mai cunoscuți scriitori din Capitală au citit din operele lor închinată eroicelor lupte din februarie 1933 (foto 1). Numeroase grupuri de oameni ai muncii, elevi, studenți etc. au vizitat locurile pe care s-au petrecut evenimentele din februarie 1933. Iată-l (în fotografia 2) pe elevii Școlii mixte nr. 89 din București vizitând uzinele „Grivița roșie”. Corul și formația orchestrală a salariaților Ministerului Transporturilor și Telecomunicațiilor au pregătit în cinstea zilei de 16 februarie un reușit concert (foto 3). La Ploiești, tovarășul Dumitru Antonescu, care a participat la luptele petroliștilor din februarie 1933, vorbește elevilor de la Școala medie nr. 2 despre evenimentele ce au avut loc acum 30 de ani (foto 4).

Muncitorii, tehnicienii și inginerii de la S.M.T. Budești, regiunea București, au terminat lucrările de reparație la cele 215 tractoare, 146 de semănători de porumb și alte mașini și unelte planificate și care în curând vor intra pe ogoarele gospodăriilor agricole colective la care au fost repartizate.

Colectivistul Gheorghe Avornicesel din Deleni, raionul Hîrlău, regiunea Iași, este candidat al F.D.P. pentru alegerile de la 3 martie. Iată-l în fotografie (în dreapta) discutând cu alți colectiviști din comună.

Fotocronica
FLACĂRII

**Fotocronica
FLACĂRII**

Colectivul Uzinelor de vagoane din Arad a făcut pentru anul 1963 peste 500 de propuneri incluse în planul de măsuri tehnico-organizatorice al uzinei. Multe din aceste propuneri au și fost puse în aplicare din primele luni ale anului.

Intreprinderile de exploatare forestieră au primit de la începutul anului o seamă de utilaje noi, cu ajutorul cărora ele ridică nivelul tehnice și productivitatea muncii la lucrările de tăiere și transport. În fotografie: noi tractoare pentru transportul lemnului la I.F. Reghin.

O reușită vânătoare de mistreți în regiunea Suceava.

„Luna cărții la sate” se înfățișează pretutindeni ca o puternică acțiune de ridicare a nivelului cultural al colectivităților, mecanizatorilor, muncitorilor din G.A.S., intelectualiilor de la sate etc. Imaginea noastră a fost luată la sosirea unei auto-îbrării în comuna Șoldanu din regiunea București.

În comuna Sprincenata din raionul Drăgănești-Olt peste 500 de tineri și tinere participă la concursurile din cadrul spartachiadei de iarnă a tineretului. În fotografie: o fază a concursului de săniuș.

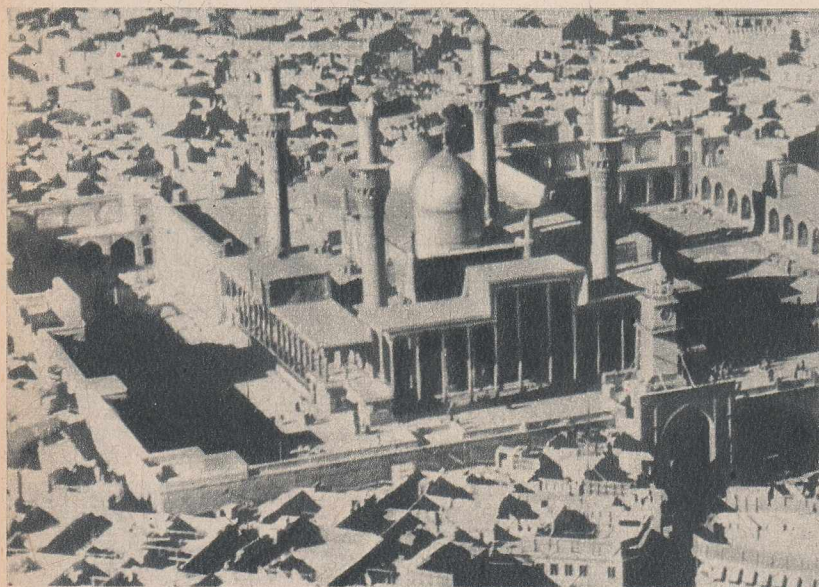

↑ Delegația R.P. Romine în timpul unei ședințe a Conferinței O.N.U. de la Geneva pentru aplicarea științei și tehnicii în interesul regiunilor insuficient dezvoltate.

La 11 februarie a sosit în U.R.S.S. regele Savang Vathana al Laosului (în fotografie), împreună cu persoanele care-l însoțesc. Într-o declarație făcută presei, primul ministru al Laosului, prințul Suvanna Fumma, care a sosit de asemenea în capitala sovietică, a subliniat că această vizită „va contribui, fără îndoială, la întărirea legăturilor de prietenie între Laos și Uniunea Sovietică“.

→ Aspect de la Expoziția de fotografii înfățișând imagini din regiunea Dobrogea, expoziție deschisă recent în capitala R.D. Germane și intitulată „România fără înfloritoare — o vizită în Dobrogea“.

În Irak s-a produs la 8 februarie o lovitură de stat. Fostul premier irakian Abdel Kerim Kassem, care scăpase cu viață în urma bombardării clădirii Ministerului de Război unde-și avea sediul, a fost arestat, judecat de Tribunalul militar și executat împreună cu trei colaboratori apropiați ai săi. În declarația sa de politică externă, noul guvern din Bagdad arată că Irakul va promova o politică de neaderare la blocuri și se va călăuzi de principiile Conferinței de la Bandung. În fotografie: vedere din avion a capitalei irakiene.

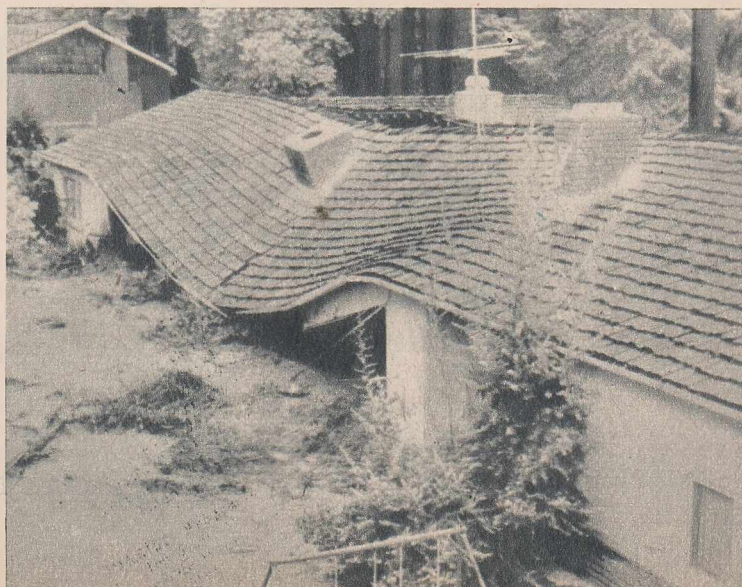

În prezența delegațiilor din 60 de țări ale lumii și a numeroși observatori, la Moshi (Tanganyika) s-a ținut cea de-a III-a conferință de solidaritate a popoarelor Asiei și Africii. Fotografia înfățișează un aspect din timpul lucrărilor conferinței.

← O vie indignare a stîrnit în Olanda acordul cu privire la dislocarea în această țară a unor unități militare vest-germane, cu atât mai mult cu cât prima garnizoană a Bundeswehrului va fi amplasată în apropiere de localitatea Budel — unde hitleriştili au executat numeroși luptători olandezi din rezistență. Pentru a-și manifesta protestul împotriva prezenței trupelor Bundeswehrului în Olanda, un mare număr de locuitori din Budel și din alte localități ale țării au organizat o demonstrație pe străzile orașului și un pelerinaj la monumentul patrioților olandezi ucisii aici de naziști la 8 septembrie 1944.

→ O ploaie torențială a produs numeroase stricăciuni și pagube la San Francisco (S.U.A.). În fotografie: o casă a cărei acoperiș s-a prăbușit din cauza puternicelor rafale ale ploii.

NEUITATELE ZILE DIN FEBRUARIE 1933

Muncitorii greviști adunați
în curtea Atelierelelor C.F.R.
Grivița, în timpul grevei.

Se împlinesc 30 de ani de la eroicele lupte ale muncitorilor ceferiști și petroliști din ianuarie-februarie 1933, organizate și conduse de P.C.R. Îndreptate împotriva exploatareii capitaliste și înfeudării țării la remorca monopolurilor imperialiste, împotriva fascismului și a pregătirii războiului antisovietic, ele au reprezentat o manifestare înălțătoare de combativitate revoluționară.

Împotriva politicii antipopulare, antinațională, a cercurilor exploatoare, care încercau să iasă din criza economică din acei ani pe spinarea maselor muncitoare, s-a ridicat cu hotărâre clasa muncitoare, în frunte cu Partidul Comunist. Răspunzând chemărilor partidului, în cursul anului 1932, an de vîrf al crizei economice, s-au ridicat la luptă, în frunte cu muncitorii ceferiști și petroliști, muncitorii metalurgiciști, mineri, textiliști, au sporit frământările țărănimii, învățătorilor, pensionarilor. Deosebit de puternice au fost acțiunile revoluționare ale muncitorilor ceferiști din Atelierele București, Cluj, Dej, Iași, Galați, Oradea.

Pentru coordonarea luptelor muncitorilor ceferiști din întreaga țară, P.C.R. a organizat în martie 1932 o conferință pe țară a muncitorilor ceferiști, care a ales Comitetul Central de acțiune al cărui secretar a fost tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej.

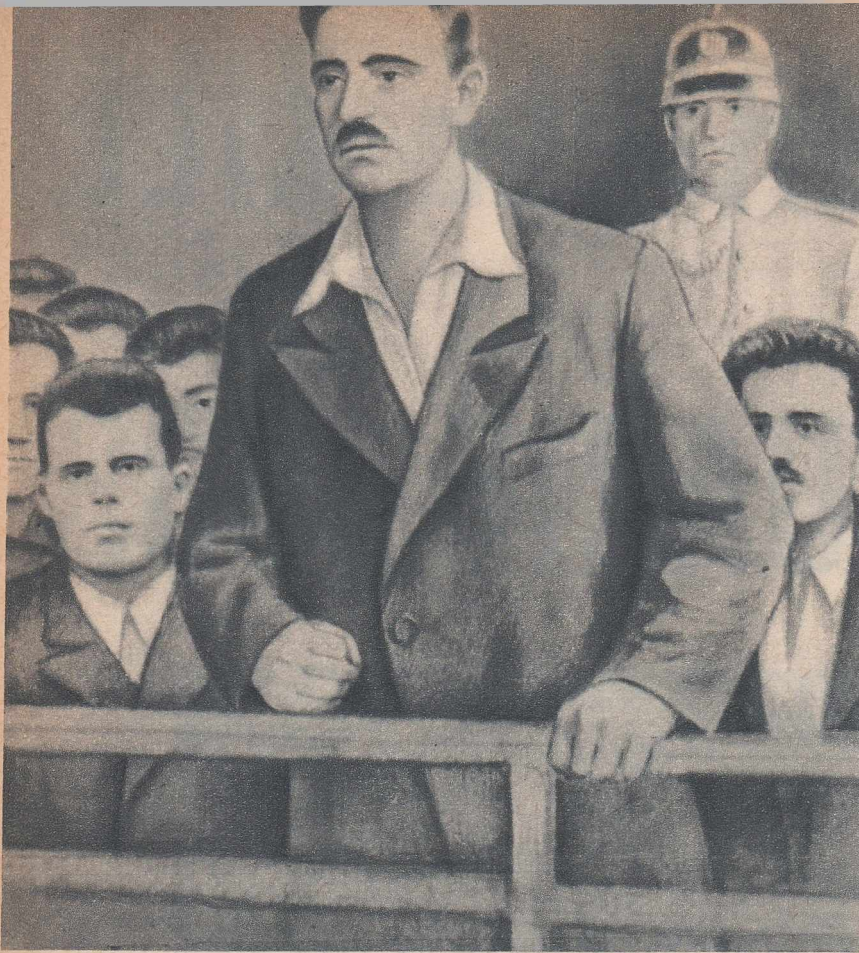
Concomitent cu lupta ceferiștilor, a luat avînt și lupta muncitorilor petroliști de la Astra Română, Steaua Română, Romîno-Americană. Datorită combativității, conducerii de către partid și a realizării frontului unic și mișcării de solidaritate, muncitorii, în urma grevei din 2 februarie de la Atelierele C.F.R. Grivița, obțin satisfacerea

revendicărilor lor. Dar regrupîndu-și forțele reacțiunea a trecut la atac pe scară mai largă: la 4 februarie guvernul P.N.Ț. Vaida a introdus starea de asediu. În noaptea de 14-15 februarie în întreaga țară au avut loc arestări masive. A fost arestat tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej și alți membri ai C.C. de acțiune. Aflînd de arestări, în dimineața zilei de 15 februarie, muncitorii Atelierelelor C.F.R. Grivița au declarat grevă, ocupînd atelierele. În fruntea gărzilor de apărare, a picetelor de grevă, pe tribuna improvizată în fața clădirii administrației, în fruntea celor 300 de muncitori din corul vorbit care scanda lozinci revoluționare, se aflau comuniștii.

Vestea grevei de la Atelierele C.F.R. Grivița s-a răspîndit cu repeziciune, iar la chemările de solidaritate au răspuns muncitorii din numeroase întreprinderi bucureștene — Malaxa, Voinea, Lemaitre, Saturn, Balcani, Adesgo etc. — care au declarat greve demonstrative, au organizat mitinguri, demonstrații în ateliere și pe stradă. Au venit la porțile Griviței peste 12.000 de muncitori și muncitoare, soțiile, mamele, frații ceferiștilor, au venit intelectualii, meseriași, mici funcționari, studenți. Ei preluau lozincile ceferiștilor și le purtau mai departe.

În principalele centre din țară — Cluj, Iași, Galați, Ploiești, Timișoara, Pașcani — vestea grevei de la Grivița a fost semnalul unor puternice greve demonstrative și manifestații de solidaritate.

Declarația grevei la Grivița cu ocuparea atelierelelor, hotărîrea neclintită de luptă a muncitorilor ceferiști, precum și acțiunile largi de solidarizare au înspăimîntat clasele dominante în frunte cu regele, care s-au grăbit să trimită forțe armate pentru înăbușirea luptei.

Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la procesul de la Craiova.

Când compania regimentului 21 Infanterie a refuzat să tragă, guvernul a trimis împotriva muncitorilor jandarmi, poliști și elevii ai școlilor de ofițeri, care în zorii zilei de 16 februarie au dezlănțuit atacul general. Sîngele muncitorilor a înroșit curtea Griviței. În primele rînduri ale celor care și-au dat viața pentru cauza muncitorească au fost comunistii din pichetele de grevă și grupele de autoapărare.

Deși înăbușite în sînge, luptele muncitorilor ceferiști și petroliști au avut o mare însemnătate pentru desfășurarea evenimentelor sociale și politice din România și au ocupat un loc de cinste în acțiunile proletariatului mondial din perioada crizei economice din 1929-1933.

Zadarnic a încercat reacțiunea să înăbușe voința de luptă a muncitorimii romîne prin organizarea odiosului proces împotriva conducătorilor luptelor din februarie, în frunte cu tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej.

Procesul conducătorilor muncitorilor ceferiști și petroliști a fost de fapt o continuare a luptelor din februarie 1933. În jurul procesului, P.C.R. a organizat o vastă campanie de sprijinire morală și materială a celor arestați și a familiilor lor și de demascare a justiției burgheze.

„Procesul este un fals, căci acuzații nu se află pe aceste bănci. Acuzații adevărați se găsesc în guvern, în Direcția C.F.R. și în conducerea sindicatelor reformiste, alături și în rîndurile acuzatorilor de azi. Sentința ce-o veți pronunța, departe de a intimida și întoarce pe muncitori de la drumul lor, va însemna un îndemn la acțiune, un nou îndemn la luptă” — a spus tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej la procesul de la Craiova.

Grivița a devenit cunoscută în lume ca o redută a luptei antiimperialiste, antifasciste, antirăzboinice.

Luptele eroice ale muncitorilor ceferiști și petroliști din ianuarie-februarie 1933 au marcat un moment de cotitură în viața partidului și a mișcării muncitorești din țară, lovind în temeliele regimului burghezo-moșieresc și dînd partidului o bogată experiență pentru lupta din anii ce au urmat, luptă încununată cu victoria insurecției armate din 23 August 1944.

Cauza pentru care au luptat muncitorii ceferiști și petroliști în 1933 a biruit: în țara noastră capitaliștii și moșierii au fost alungați de la cirna țării, a fost instaurată puterea populară și s-au înfăptuit profunde transformări revoluționare. România a devenit o țară înaintată, cu o industrie și o agricultură socialistă în continuă dezvoltare. În țara noastră socialismul a învins definitiv.

Acestea sînt roadele politicii înțelepte a Partidului Muncitoresc Român, a Comitetului său Central, în frunte cu tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej, de numele cărui sînt legate, începînd cu eroicele lupte din ianuarie-februarie 1933, toate marile cuceriri revoluționare dobîndite în decurs de trei decenii de către clasa muncitoare, de către poporul român.

Astăzi, aniversarea marilor bătălii de clasă din 1933 este întîmpinată de poporul nostru cu hotărîrea fermă de a lupta cu toate forțele pentru înfăptuirea luminoaselor perspective spre care ne conduce Partidul.

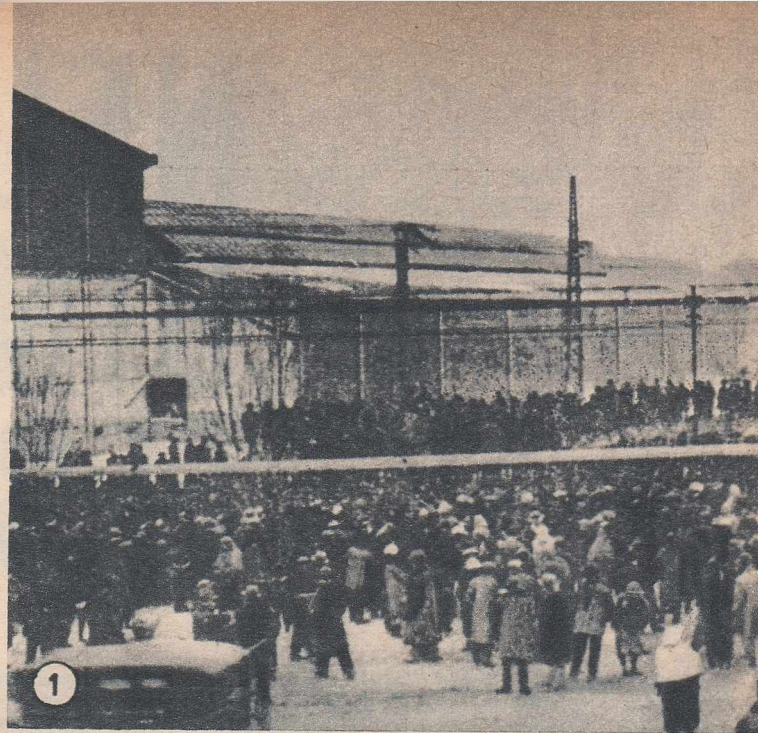
E. GEORGESCU

① Oamenii muncii din Capitală solidarizîndu-se cu greviștii de la Atelierele Grivița.

② Cordon de jandarmi blocînd Calea Griviței.

③ Demonstrația muncitorilor petroliști în fața prefecturii din Ploiești, cerînd eliberarea celor arestați în timpul grevei din februarie 1933.

(După un desen)

Mihal BENIUC

SĂ NE ADUCEM AMINTE

G

ine va umbra prin noul cartier al Griviței, cu blocurile lui de case, cărora epitetul de frumos li se aplică fără nici o rezervă, sau cine va străbate atelierele așa cum sînt ele astăzi, moderne, bine utilizate, cu oameni luminoși la față, se va întreba poate nedumerit: „Aici au fost marile greve din 1933, aici și-au vărsat eroii sîngele muncitorii sub conducerea fermă a comunistilor? Acum totul arată frumos și mîndru”.

În anul 1933 aceste locuri, mizere pe atunci, strălucitoare astăzi, au fost înclină vatră a marilor lupte de clasă conduse de comunisti; aici a fost eroic cîmp de desfășurare a luptei ciferiștilor împotriva reducerii, necontenitei reduceri de salarii, împotriva stării de asediu din țară, împotriva arestării samavolnice a conducătorilor muncitorimii și pentru un viitor mai bun.

Glasul ciferiștilor care cereau dreptate a fost auzit de la București la Ploiești, Arad, Constanța, Timișoara, Iași; acest glas răspicat i-a răspuns cu solidaritate frățescă clasa muncitoare din lumea întreagă. Dar regele Carol II și elita sa de asupritori și călăi au căutat să-l sugrumă cu mitraliera. Zăpada din 16 februarie 1933 a fost înroșită de sîngele muncitorimii. Morții au fost clădiți în camioane și duși la crematoriul. Glasul sirenel, care vultose tot timpul cît muncitorimea mai avusese cu ce rezista, a încetat. Și, deci, totul s-a liniștit și a reintrat în ordine. Așa credeau regele și boierii săi.

Se înșelau. La procesul de la Craiova, peste un an, glasul s-a auzit mai puternic și mai răspicat. Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, acolo, din acuzat s-a ridicat în acuzator și împreună cu tovarășii săi au osîndit ei pe cei vinovați de nedreptăți istorice și de crime împotriva clasei muncitoare, pe potențații din România burghezo-moșierească. Petele de sînge de pe zăpezile din februar au reapărut pe miliile călăilor. Cenușa morților vorbea și străbătea ca un vînt țara de la un capăt la altul. Iar pentru luptătorii comunisti, anii de închisoare de la Doftana, Aiud, Caransebeș și din atîtea

alte temnițe și lagăre s-au transformat în ani de studiu al luptei revoluționare; iar învățătura trasă din eroismul Griviței îmbinată cu filele luptelor de mai înainte, sub flamura ideilor leniniste, și aplicată la condițiile din țară — pe atunci dusă spre fascism și război — străbătea în afara zidurilor închisorii și încălzea cu nădejde inima oamenilor, a poporului sătul de jug și asuprit.

Clasa muncitoare și-a strîns rîndurile, iar comunistii au ridicat steagul pe care scria: Jos regimul burghezo-moșierească din România. Sub acest steag s-au înrolat mii și mii, apoi sute de mii de oameni, comunisti ori pur și simplu patrioți; nedreptăți ori pur și simplu revolțai împotriva nedreptății. Lupta a fost lungă și grea, cu jertfe de vieți omenești, cu prigoniri cumplită, cu torturi, cu ani de temniță peste ani de temniță ca omătul peste omăt în jînăturile înghețate. Căci un astfel de ființ, merou sub ghețuri, era România burghezo-moșierească. Dar a venit dezghețul cel mare și poporul pentru rege și pentru asupritori.

Culminația acestor lupte a fost de fapt insurecția armată din 23 August 1944, condusă de comunisti, prin care a fost doborât regimul dictatorial fascist al lui Antonescu, iar ostile române au întors armele și au pornit în unire cu Armata Sovietică, care urmărea distrugînd mașina de război a lui Hitler, către Berlin.

Ce a urmat se știe.

Oare fără toate acestea cartierul nou Grivița, uzinele „Grivița roșie“, Bucureștiul și toate minunile realizate de oameni muncii din România socialistă ar fi de imaginat? Răspunsul e de prisos.

Dar atunci cînd admirăm luminoasele blocuri de casă din cartierul Grivița sau ne gîndim la frumoasele zile petrecute pe litoralul Mării Negre ori ne încîntăm la ideea de a face o plimbare pe lacul hidrocentral „Lenin“ de la Bicăz, să ne aducem aminte că luptele grele purtate de comunisti în fruntea poporului — și printre ele, februarie 1933 a fost cea mai însemnată, mai eroică — stau la temelia luminoaselor zile ce le trăim.

ACUM 30 DE ANI...

Lucrez la uzinele „Grivița roșie“ de 37 de ani, adică din 1926. Cu un an înaintea eroicelor lupte din 1933 m-am eliberat din armată. M-am întors la lucru, la cazangerie. Îmi amintesc ca astăzi: eram vîrstnic și tânăr. Direcțiunea ne-a spus: „Căutați-vă alte locuri de muncă. La Grivița nu mai puteți lucra“. Dar unde era să găsim alt loc de muncă, cînd toată țara se afla în ghearele crizei economice? Trăiam în mare mizerie. Tovarășii noștri mai vîrstnici o duceau și mai greu decît noi, tinerii. Parcă văd și acum vechile state de plată de la Grivița. Aveau o mulțime de rubrici. Toate reprezentau un singur lucru: o cît mai mare micșorare a salariului. În ce privește drepturile politice, ce să vă spun? Asemenea drepturi nu existau pentru muncitori. Iată de ce, în asemenea condiții de dublă exploatare, economică și politică, nu se mai putea trăi. Erău coapte atunci, în iarna lui 1933, toate condițiile pentru începerea marilor bătălii de clasă. Partidul Comunist din România, deși se afla în adîncă ilegalitate, era printre noi muncitorii. Ne educa, ne organiza și ne conducea la cea mai aprinsă luptă de pînă atunci dată între proletariat și burghezie. Noi, cei care am participat la luptele din 1933, sîntem mîndri că în fruntea acestor eroice lupte am avut conducători iubiți de clasa muncitoare, oameni care se bucură azi de încrederea și dragostea întregului popor, în frunte cu tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Multe zile care au precedat evenimentele din 1933 mi-au rămas întipărite în minte, dar dintre toate două îmi sînt vii în memorie: 15 și 16 februarie, zile în care luptele noastre au atins apogeul, zile în care clasa muncitoare din România a dovedit că lupta ei nu poate fi înfrîntă nici de bastoanele de jandarmi, nici de gloanțele care au făcut ca zăpada din februarie 1933 să fie înroșită de sîngele muncitoresc. Au fost și oameni, sau mai bine zis ne-oameni, care au tremurat în acele zile. Nu din cauza gerului au tremurat, ci de teamă. Dar nu

erau muncitorii Griviței. Erău oameni care apărau interesele burgheziei, erau slujitorii guvernului Vaida, erau slugile regelui. L-am văzut în ziua de 16 februarie, dis-de-dimineață, în apropierea atelierelor pe comisarul regal Hoțineanu, care a ordonat deschiderea focului asupra muncitorilor. M-am uitat în ochii soldaților care au fost aduși să tragă în noi. Erău triști. Un ostaș a strigat: „Camarazi, nu trageți în părinții și frații noștri“. Ostașul a fost dezarmat și împușcat cu un foc de revolver de către un ofițer.

După grevă, la secția unde lucrez și astăzi, la cazangerie, erau în permanență opt jandarmi. Ne urmăreau și respirația.

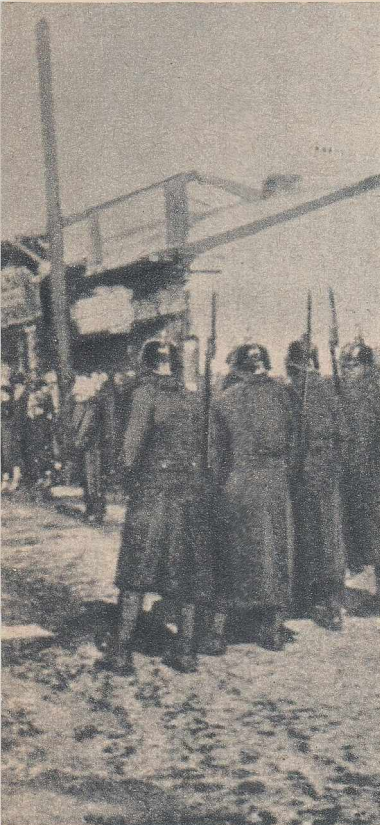
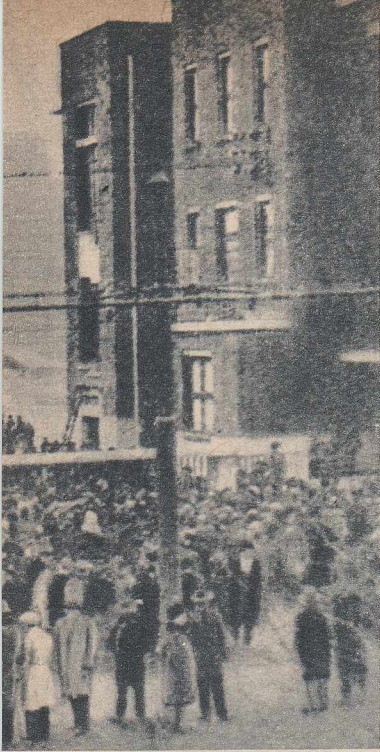
Cînd burghezia a înscenat rușinosul proces de la Craiova, muncitorii Griviței s-au dus să-i apere pe tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej și alți conducători ai clasei muncitoare. După cum știți, la proces conducătorii noștri au fost neînfricați acuzații ai ordinii burghezo-moșierești. În sala procesului ei au făcut să răsun glasul Partidului Comunist din România.

Azi, cînd se împlinesc 30 de ani de la eroicele lupte din 1933, trecem în revistă minunatele realizări pe care le-a obținut poporul nostru, sub încercata și înțeleptă conducere a Partidului Muncitoresc Român.

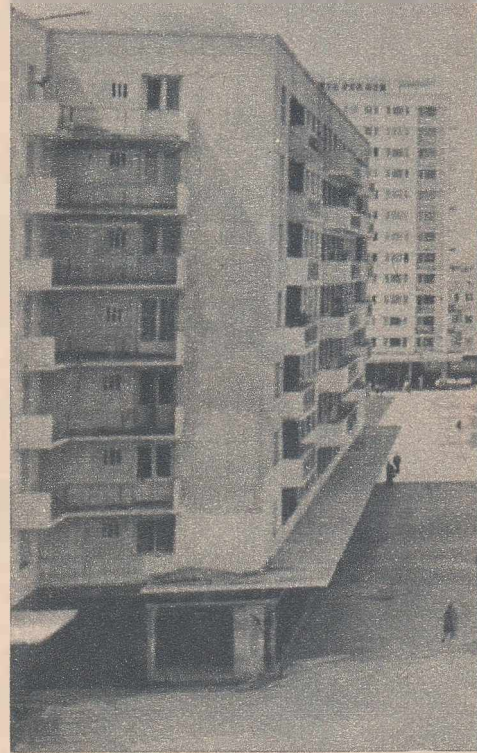
Muncitorii „Griviței roșii“ împreună cu toți oamenii muncii sînt hotărîți să muncească și mai bine pentru desăvîrșirea construcției socialiste.

Continuînd minunatele tradiții de luptă din 1933, muncitorii de azi ai „Griviței roșii“ muncesc cu elan sporit. Prin munca lor însușită ei răspund condițiilor de trai și de lucru tot mai bune pe care le creează statul și partidul nostru.

Gheorghe MIRICĂ
șeful brigăzii trasat și debitat,
secția III cazangerie,
uzinele „Grivița roșie“

GRIVIȚA ÎN ANUL ÎMPLINIRII

Cred că cei care trec astăzi grăbiți peste podul Grand, chiar dacă sînt foarte tineri, nu pot să nu se gîndească la tot ce-a însemnat odinioară cartierul Griviței, cu mizeria și durerea oamenilor de aici, dar mai ales la Grivița revoluționară a anului 1933. Furați însă de luminile străzii, oamenii lasă în urmă amintirile, căci ochii sînt chemați să alerge în dreapta și în stînga.

Însă o clipă, dacă vrei să cunoașteți într-adevăr Grivița, coboriți de pe pod! N-o priviți de sus și în trecut, căci e păcat să o cunoașteți cu ochi de turist.

Cunoașteți-o de acolo de unde răsare miezul ei care astăzi ni se pare a fi toată porțiunea de peste drum de uzinele „Grivița roșie”. Aici, la o oră dinspre căderea serii, cînd luminilor din hale li se adaugă acelea ale sutele de apartamente, am privit un monument simplu dar emoționant: un bloc cu douăsprezece etaje. Betonul și sticla aceasta au prins formă pe locul unde cu treizeci de ani în urmă gloanțele capitaliștilor au fost îndreptate asupra muncitorilor grivițeni. Mulți dintre urmașii sau tovarășii de muncă ai acelor care au udat cu sînge caldarîmul și chiar foști greviști, azi veterani, trăiesc aici, în blocul acesta, ori în cele

Uzinele „Grivița roșie” se află în imediata apropiere a acestui bloc. Dar Ion Dima ține să-și conducă soția în fiecare zi la lucru.

Iată Calea Griviței în noile și monumentalele-i dimensiuni. 6.300 de apartamente, 100 săli de clasă, două cinematografe cu 1.600 de locuri au fost construite în aproape patru ani pe această arteră al cărei trecut a fost tot atât de zbuciumat, pe cât de luminos îi este prezentul.

vecine. Aici se nasc idei, preocupări și frământări abia întrezărite în urmă cu treizeci de ani. Gîndul acesta îmi întărește senzația caldă că, de fapt, mă aflu în fața unui monument viu.

PORNIND DE LA CÎTEVA FOTOGRAFII

În casa părinților Mariei Dima există un tablou ținut la mare cinste: o fotografie pe care tatăl ei, fierarul Constantin Dragomir, și-a făcut-o acum treizeci de ani. Era ziua lui de naștere și tînărul voia să și-o sărbătorească de unul singur, făcîndu-și o poză. Fotografia aceasta, surîzătoare ca orice tablou de familie, îl încrîncenează însă și astăzi pe fostul fierar, acum tehnician la uzinele „Grivița roșie”; atunci, în februarie 1933, cînd s-a aplicat a treia curbă de sacrificiu, tînărul Constantin Dragomir a primit la chenzină doar cîțiva lei. Fotografia nu avea cu ce să fie plătită. Abia cu mult mai tîrziu a putut s-o plătească. Ziua de naștere a trecut și în acel an neabăgată în seamă.

Fiica lui, Maria Dima, muncitoare și ea tot la „Grivița roșie”, cunoaște de copil povestea tabloului. Și-a adus din nou aminte de ea, acum cînd îmi arată un maldăr de fotografii pe care i le-au lăsat alți ziaristi ce-au scris

despre familia ei. O familie de muncitori ca atîtea altele. Oamenii care țin condeiul în mîna se simt bine în casa lor și, pare-se, vin destul de des. Deși în general sînt puși pe o mie și una de întrebări, în casa Mariei și a lui Ion Dima se simt prieteni de cînd lumea și ca atare trebuie să dea neapărat și sfaturi. Așa s-a întîmplat și deunăzi.

— Deci, problema numărul unu la dv. pare să fie învățătura.

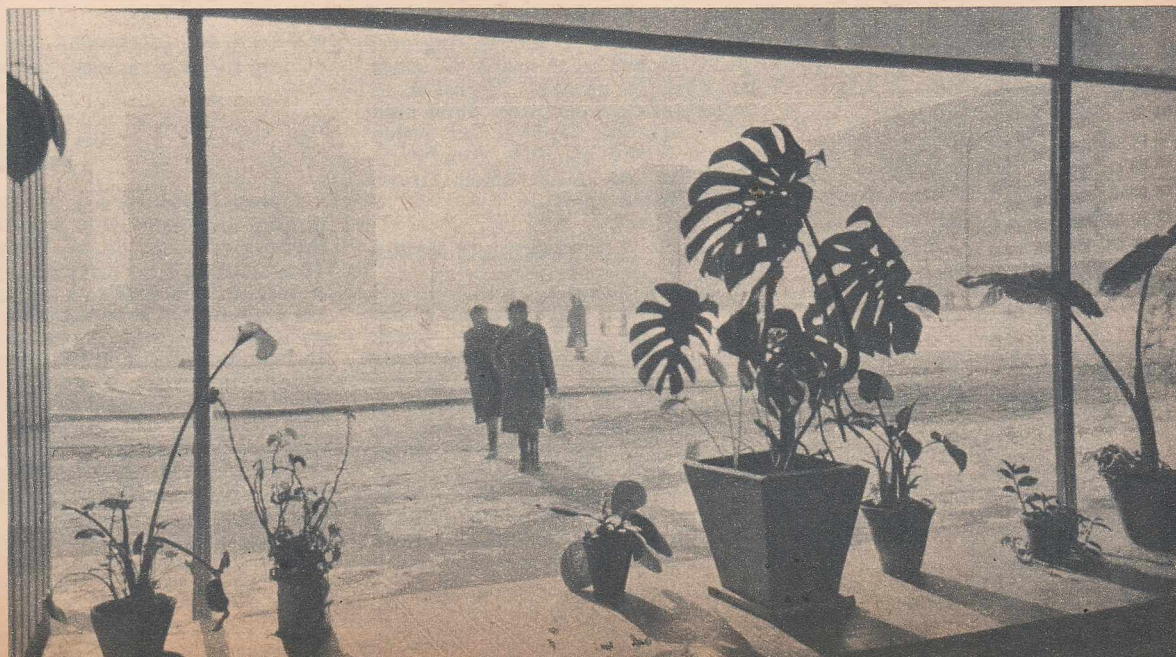
— Închipuiți-vă că nici crește-

rea copilului nu ne dă atîta bătaie de cap.

Asta pentru că soții Dima sînt niște elevi sau viitori elevi pe care orice școală și i-ar dori setoși de carte.

El, Ion Dima, tîmplar la „Grivița roșie”, urmează începînd din toamna trecută cursurile unei școli de maiștri. Învață dimineața și seara și s-ar părea că, deocamdată, în afară de pregătirea aceasta, de consumarea cărților din bibliotecă și comentarea problemelor de

politică internațională, nu are altă pasiune. Dar ceea ce soția a numit pînă acum în glumă „cochetarea cu electrotehnica” dă toate semnele că se va transforma într-o altă dragoste. La început totul pare simplu. Peste un an și ceva, cînd va termina școala de maiștri. Dima, care va avea atunci 32 de ani va putea foarte bine să studieze mai departe. Da. Numai că, pe bună dreptate, soția se arată a nu fi mai puțin pretențioasă: și-a îndrăgit meseria, aceea de distribuitoare de

Ceața lui februarie nu răpește nimic din frumusețea pieței 3 Decembrie. Mai ales cînd o privim prin uriașele ferestre ale unui nou magazin.

scule, dar simte că zilele mai pot fi umplute cu ceva. Cîteva ore pe zi pot fi foarte bine rupte pentru învățatură. Să învețe amîndoi o dată, se tem că n-o vor putea scoate la capăt cu grijile casei, ale creșterii copilului. Ce sfat să dai acestor oameni tineri, frămîntați acum, la început de an 1963, de o atît de serioasă problemă familia'ă a zilelor noastre? Să se decidă totuși.

Exemplul cel mai bun îl dă tot Grivița. Poate vor afla răspunsul de la una din familiile celor 4.000 de muncitori care în 1962 au urmat cursurile pentru ridicarea calificării profesionale sau de la vreo muncitoare care a absolvit unul din cele 410 cursuri de perfecționare. Ori, cine știe, de

ori scoteau fum ca un furnal, este fără doar și poate primul părăsit. Am văzut însă, nu demult, prin apropierea podului Constanța, o mașină în care erau înghesuite o mulțime de sobe de acest soi. Vreo zece gospodine dădeau o mîna de ajutor între două glume și risete zdravene. Ce rost are să le întreb de ce sînt așa vesele? Știm cu toții: de trecut ne despărțim rîzînd din toată inima. Vorba unei femei:

— Ne lepădăm de ele ca de un gînd rău. Să-și depășească tinerii planul de fier vechi cu ele. Acolo le mai stă bine încă.

Într-adevăr n-au ce căuta în locuințele acestea inundate de lumină și culoare, în care oamenii

auzite, i-au răscolit acum amintirile de fost hamal la Grivița, plătit cu 6 lei (valuta de acum cîteva decenii) pe oră, de ucenic silit să fure meseria de cazangiu din ochi și apoi de muncitor maturizat, participant la grevele din 1933.

Oprea Cojocaru le-a povestit cîteva ore, căci a avut ce, dar le-a cerut tinerilor ceva în schimb: să nu-l judece de acum ca pe un bătrîn lăsîndu-l prea mult acasă. Sînt destule lucruri în care cuvîntul lui poate fi un ajutor. Băieții și fetele din uzină n-or să-l uite, cu siguranță, dar proaspătul pensionar va veni și singur. De altfel ne-o spune de la bun început:

Lección de naturale în familie. Oprea Cojocaru, de cînd a ieșit la pensie, este destul de des interlocutorul fiicei sale.

la unul din cei 500 de ingineri și tehnicieni care seară de seară se urcă la catedră. O uzină, o adevărată universitate după cum o recomandă faptele, va putea neîndoiește să ajute concret la îndeplinirea năzuințelor firești ale acestei familii.

GOSPODINELE VESELE

Dacă n-am trece prea în grabă pe lîngă cei care se mută azi în case noi, cred că am putea scrie cîteva rînduri nu lipsite de interes despre puținele lucruri vechi pe care oamenii le iau cu ei sau despre altele pe care le părăsesc cu silă. Bunăoară, plita. Blestemata sobă cu plită. Uitați-vă bine la camioanele oprite în fața noilor blocuri. Nu-i chip s-o găsești. Instrumentul acesta de tortură, cu ochiuri ce adese-

vor ca totul să fie nou, începînd cu mobila și terminînd cu perdelele.

UN PROASPĂT PENSIONAR

Oprea Cojocaru s-a mutat în demult într-unul din cele 1.461 de apartamente (asta înseamnă 18 blocuri noi) ridicate pe Grivița numai în 1962. Poate că și nevasta lui a aruncat o sobă dintre acelea cu plită; nu asta îl interesează însă acum. De la întîi februarie a ieșit la pensie. Dar nu are de gînd să fie un pensionar sau un bunic model. De altfel nici nu este prea bătrîn, decît dacă-l judecăm după anii îndelungați de muncă, începuți în 1923, pe cînd avea numai 15 ani.

Tinerii care vor să afle totul nu numai din cărți, ci și din

—Pensia-i pensie, viața-i altceva. Cum aș putea să mă rup cu totul de oțelăria, de vopsitoria noastră nouă și mai ales de noua cazangerie ce o înlocuiește pe aceea căreia cu treizeci de ani în urmă îi spuneam „iadul nostru cel de toate zilele“. Nu cu mult înainte de a-mi face actele de pensie, ca să zic așa, am avut bucuria să ascult pentru ultima oară și gălăgia făcută de ciocanele pneumatice. Au fost invinse de tehnica nouă, de sudura automată.

Poate că este un sentimental cazangiu Oprea Cojocaru, căci nu-și poate reține un gînd ce se îndreaptă către propunerile pe care muncitorii Griviței le-au făcut la dezbaterile cifrelor de plan pe 1963.

— Oricum, sînt ultimele propuneri la care am asistat. Tare

multe, peste o mie. Măcar câteva trebuie să le văd cum prind viață.

Odihna e odihnă, știm și omul acesta, care a iscălit la întâi februarie un act de pensionar, nu o tratează cu neseriozitate. Preocupările lui sînt ale multor oameni care au lăsat în urmă tinerețea.

Îl veți întilni pe Oprea Cojocarul într-o toamnă la Herculanane sau plimbîndu-se cu nepoții prin parcuri, dar în nici un caz nu va fi ispitit să stea seară de seară în fața televizorului ori să-i legene toată ziua pe Valentin și Andi pe genunchi.

Odihna în afara vieții uzinei — iată un lucru ce nu este de loc pe placul oamenilor în vîrstă pe care i-am întilnit la „Grivița roșie”. Să nu uităm nici aceasta atunci cînd avem în vedere tinerețea Griviței.

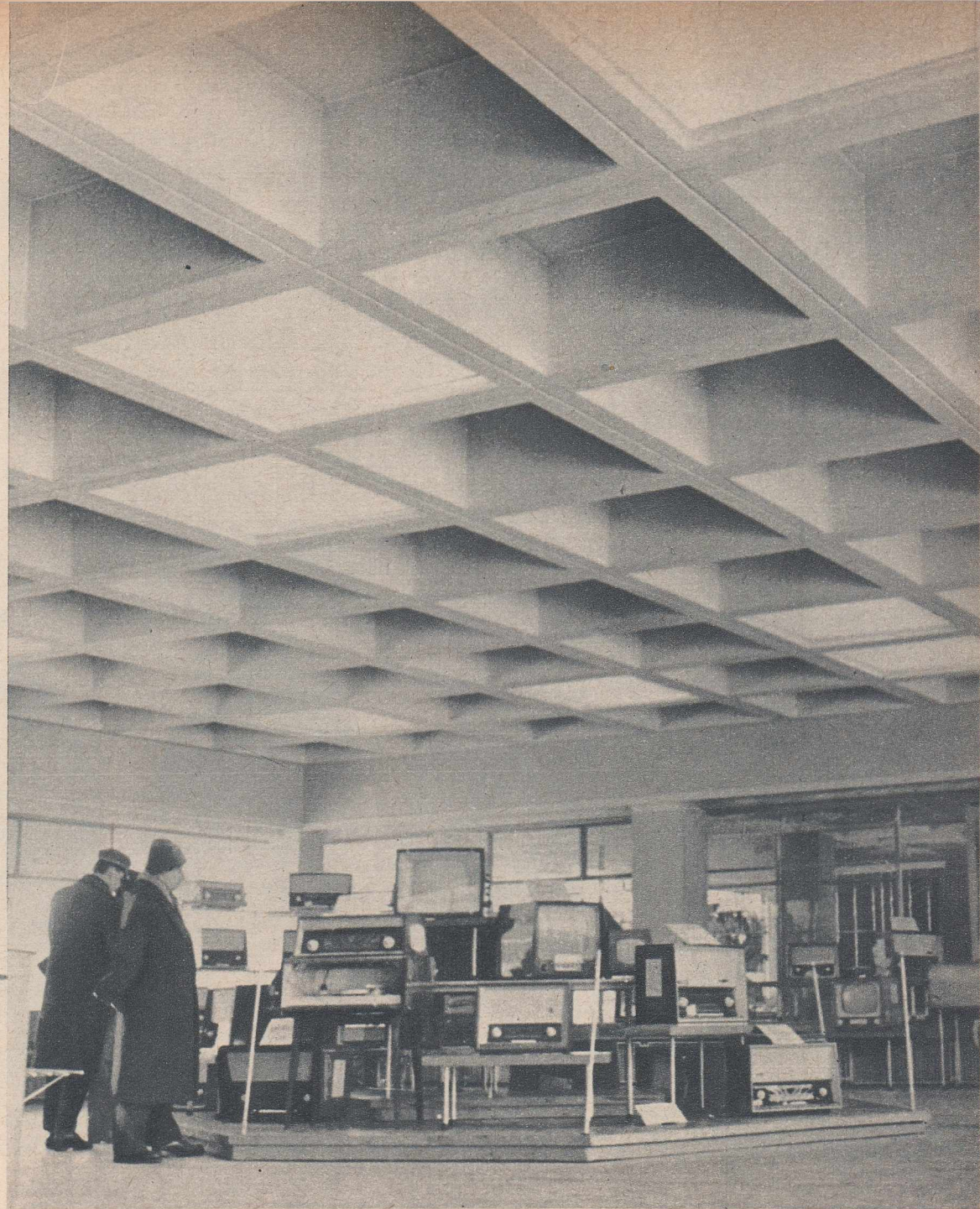
★

Reconstrucția Căii Griviței nu a început de acolo de unde strada, ca o ironie bătută în cărămidă, se desprindea de-a dreptul din cea mai luxoasă arteră a Capitalei — Calea Victoriei. Desigur, aceasta este o chestiune a necesităților concrete. Dar plimbîndu-te de la un capăt la altul nu se poate să nu-i asemuiești fiecare bloc răsărit între timp cu un alt pas al marșului în care este prinsă Grivița. Văzută mai ales într-o plimbare de la podul Constanța spre Gara de Nord, seara, cînd ferestrele și vitrinele zecilor de unități comerciale o scaldă realmente în lumină, Calea Griviței pare că e nerăbdătoare să ajungă mai repede la întîlnirea cu Calea Victoriei, să-i arate acesteia propria splendoare.

Dar dacă vrem să ne pătrundem cu adevărat de frumusețea Griviței, să-i cunoaștem oamenii. Pe cîțiva dintre cei care sting lumina către orele înaintate ale nopții pentru că învață, pentru că se întorc de la un spectacol sau pur și simplu pentru că discută despre miine.

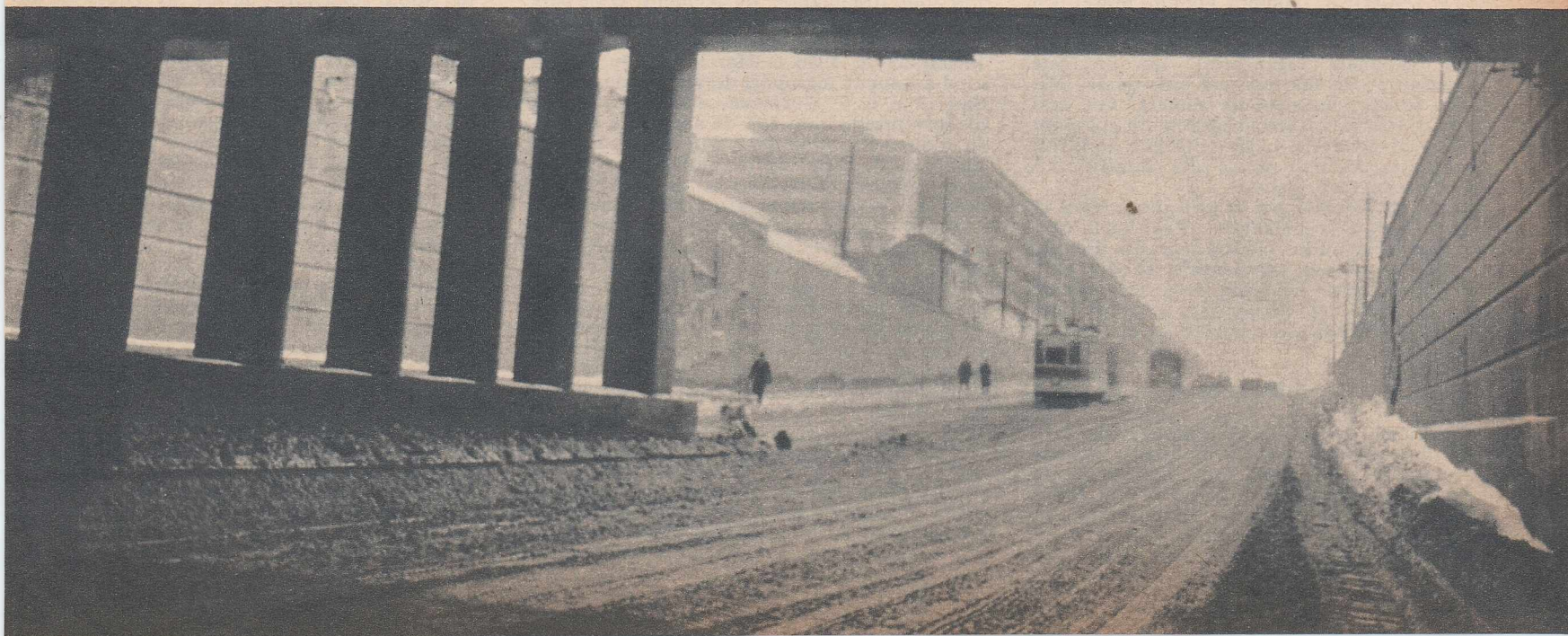
Gîndurile, preocupările și frămîntările lor, acesta este monumentul viu pe care oamenii i-l ridică Griviței zi de zi.

Magda MIHĂILESCU
Fotografii de **S. STEINER**

Cel mai mare magazin de aparate electrotehnice din București se află pe Grivița. De altfel în cartierul acesta, ridicat sub ochii noștri, s-au creat din 1959 pînă azi 77 unități comerciale spațioase, elegante, moderne.

Calea Griviței se termină aici, la podul Constanța.

Lacătul mare, care a ferecat cu strășnicie poarta, e ruginit de mult. Ferestrele gheretei de la intrare sînt prinse în scînduri. Drumurile interioare, ca și întinsele halde din jur, năpădite de iarbă, vestesc paragina. În unghere, nestingheriți, păianjenii își țes pinza înșelătoare. Este o liniște deplină, tristă... Un anunț cu litere scrise stîngaci cu cărbune lămurește totul: „MINA ESTE ÎNCHISĂ”. Asupra micului orașel din preajmă și-a pus pecetea aceeași atmosferă dezolantă. Restaurantul e închis. Au fost trase obloanele tutungeriei, iar vitrinele magazinului de mărunțisuri sînt goale. Minerii, firește, au devenit șomeri. Cei mai mulți dintre ei au plecat aiurea, în speranța de a găsi ceva de lucru. Străzile orașului sînt pustii. Au mai rămas doar familiile cîtorva dintre cei plecați...

Astfel de relații pot fi întîlnite adesea în paginile presei occidentale. Reporterii care vizitează regiunile carbonifere din Belgia, Anglia, Germania occidentală și din alte țări capitaliste nu pot trece sub tăcere tragicele realități ale șomajului. După cum nu pot ignora și alte realități la fel de tragice...

Un million tone = 12 vieți

Sirena ambulantei sună prelung, sfișietor. Mașinile salvării străbat în goană străzile orașelului și se îndreaptă spre mină, urmărite de privirile îngrijorate ale trecătorilor. Mulți oameni se opresc în drum. Femeile care au soți, copii sau frați în abataje lasă baltă alte treburi, îndreptîndu-se în grabă spre

poarta minei. Nu cumva s-a întîmplat vreo...

În puține minute aproape tot orașelul s-a strîns în fața intrării minei. Femeile, multe dintre ele cu ochii în lacrimi; bărbații, care lucrau în alte schimburi, tăcuți, gravi, fumînd țigară după țigară; copiii, cumițiți subit de atmosfera de așteptare grea. Trec clipe de încordare împovărătoare. O așteptare care sfișie inima și biciuie nervii. Pînă apar primele brancarde cu primele trupuri negre, acoperite. În adîncul pămîntului, într-unul din abataje, un accident. O surprare. Sau o explozie. Iar a doua zi ziarele anunță: în mină a avut loc un nou accident. Cum s-a întîmplat în 1956 la Marcinelle, în Belgia, cînd au murit îngropați de vii 236 de mineri. Sau ca în R.F. Germană, unde în anul 1962 au fost înregistrate 491 de accidente mortale în industria carboniferă. Sau ca în Japonia, unde după cum arată statisticile fiecare milion de tone de cărbune extras costă 12 vieți omenesti și mutilarea altor 512 mineri.

Multe dintre accidentele miniere ar fi putut fi prevenite prin luarea unor măsuri de protecție a muncii, dar pentru acestea ar fi fost necesare unele investiții. Iar marile societăți carbonifere din țările capitaliste, în goană după profituri, nu sînt dispuse să investească bani pentru ocrotirea sănătății minerilor, într-un sector în care datorită concurenței sînt nevoite uneori să-și restrîngă activitatea.

„Oamenii sînt indignați...”

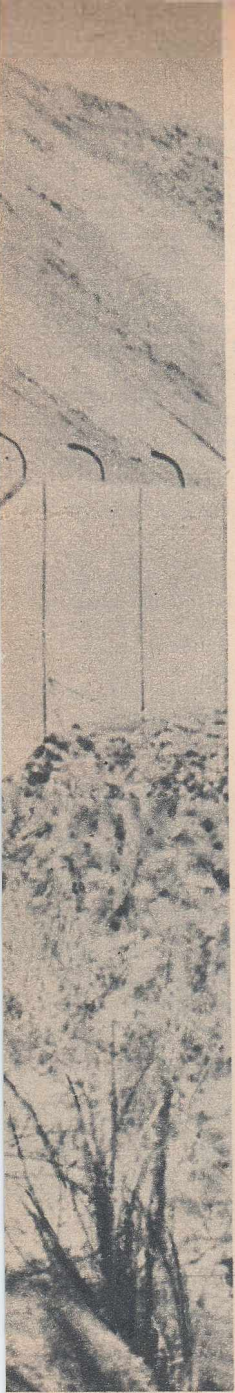
Un ziarist englez, pe nume Ian Couleter, de la „Sunday Times”, a vizitat nu demult, în orașelul Tullibody, mai multe locuințe ale minerilor de la Glenochil. Mină nouă,

în care doar cu puțini ani înainte au fost investite milioane de lire sterline, Glenochil nu mai este totuși suficient de rentabilă: cărbunele extras de cei peste 900 de mineri de aci nu este îndeajuns de ieftin pentru a putea concura pe piață. Tocmai în zilele în care la Tullibody sosise reporterul, se hotărîse închiderea minei.

Intrînd în casele minerilor, Ian Couleter și-a scos bloc-notesul, stiloul și a început să noteze. A scris povestea tristă a familiei lui John Johnstone, miner în vîrstă de 62 de ani, care, deși suferind de o boală de piept, continua totuși să lucreze — aceasta fiind unica lui sursă de venituri. Acum, rămas pe drumuri după închiderea minei, unde va mai găsi de lucru? Reporterul și-a notat și declarația amară a Florencei, soția minerului Mc Ewan, care urma și el să-și piardă slujba: „Am 6 fii, dar nici unul nu va deveni miner atîta timp cît eu îi voi putea împiedica”. Oamenii sînt indignați — și-a notat ziaristul britanic. Ei spun că în adîncurile minei se mai află aproximativ 37 milioane tone de cărbune. De ce atunci să nu aibă de lucru?

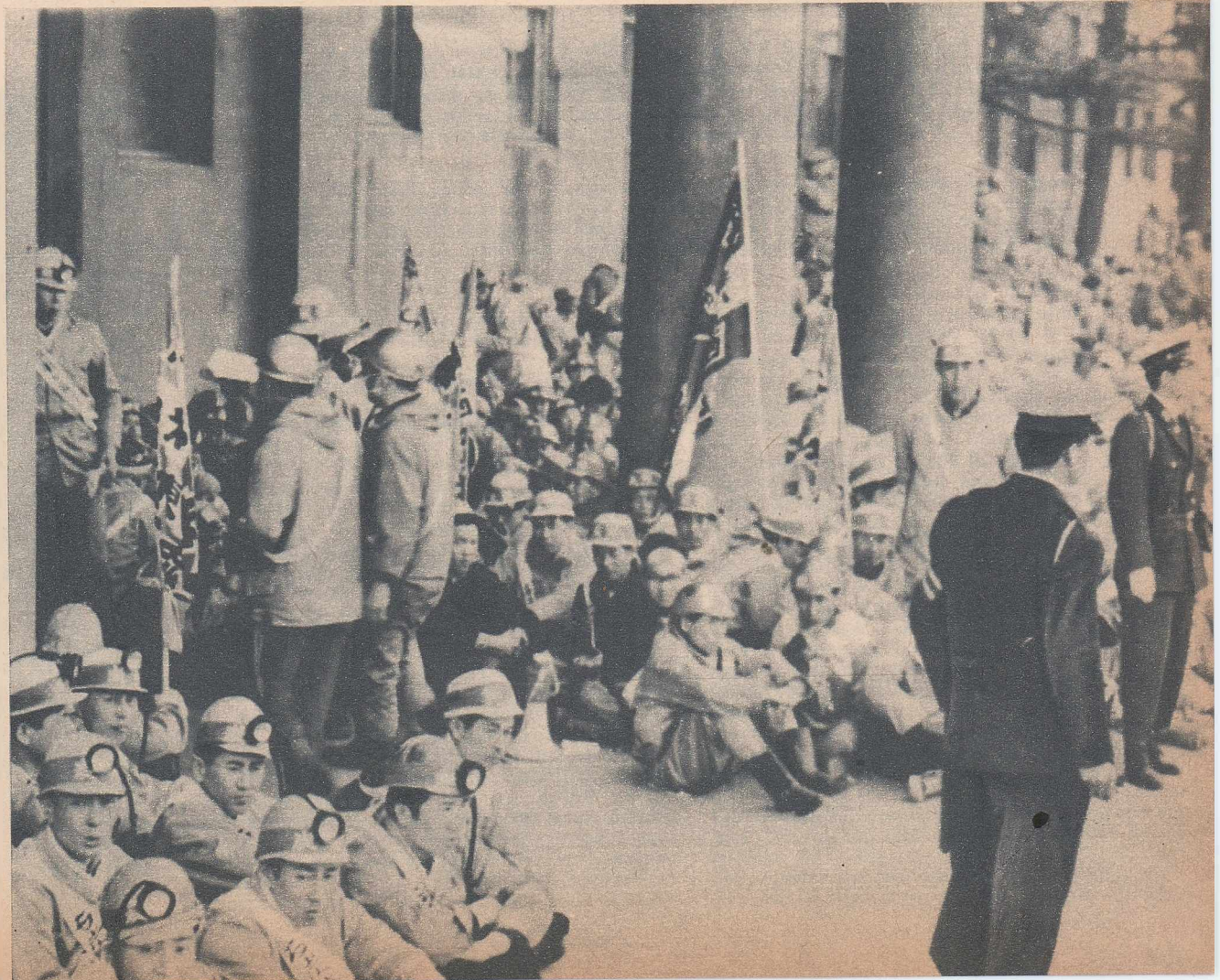
După ce și-a scris reportajul, autorul i-a dat titlul „Războiul combustibilului ucide o mină modernă”. Reducerea extracției de cărbune el o pune pe seama „luptei internaționale între diferitele surse de energie: petrol, electricitate, cărbune și gaz”. Într-o oarecare măsură, Couleter are dreptate. Marile companii petroliere au dezlănțuit o bătălie acerbă împotriva cărbunelui englez. Din 1957, în Marea Britanie sosesc cantități sporite de reziduuri ale rafinăriilor de petrol din Europa occidentală. Ele sînt vîndute, după cum se arată într-un document elaborat de Comitetul național englez pentru proble-

„RĂZBOIUL COMBUSTIBILULUI” ȘI VICTIMELE LUI

Milioane de tone de cărbuni nevânduși — adevărați munți negri — s-au adunat în Ruhr datorită crizei industriei carbonifere a Germaniei occidentale.

În ultima vreme s-a intensificat lupta minerilor japonezi împotriva închiderii minelor și a aruncării pe drumuri a mii de muncitori. Iată, în fotografie, o delegație formată din peste 1.000 de mineri, venită la Ministerul Muncii din Tokio pentru a-și expune revendicările.

mele cărbunelui, „la prețuri de lichidare“. Aici sînt necesare și cîteva precizări cifrice luate din presa engleză: este prevăzut ca importul de reziduuri să echivaleze cu o cantitate de 90 milioane tone cărbune, față de cerințele totale ale țării de 280 milioane tone cărbune. Cu alte cuvinte, aproape o treime din extracția de cărbune urmează să devină de prisos. Și, firește, va deveni totodată de prisos cîte unul din fiecare trei mineri. Cît privește acordul încheiat pentru aducerea de gaz lichid din Sahara, acesta a fost calificat pe drept cuvînt, de publicația „World News“, ca „încă un atac împotriva industriei cărbunelui“.

„Războiul împotriva cărbunelui“ afectează nu numai industria carboniferă a Angliei, ci și pe cea a altor țări capitaliste. Faptul că petrolul se dovedește adeseori mai avantajos din punct de vedere economic decît cărbunele (țineți seama și de mîna de lucru ieftină din Orientul arab, de unde se extrage și se aduce cea mai mare parte din petrolul consumat de țările Europei occidentale) a dus la o schimbare generală a structurii balanței combustibilului, ponderea petrolului printre sursele energetice crescînd mereu — de la 9,5 la sută în 1950, la peste 20 la sută în prezent. Spre deosebire de țările so-

...Într-una din serile friguroase ale acestei ierni poliția din Tokio se afla în stare de alarmă. În fața reședinței primului ministru se postaseră mari grupuri de mineri. Pe căștile lor minerii purtau panglici albe, pe care erau scrise îndemnuri la unire. Veniți din diferite regiuni ale țării la chemarea sindicatului lor, oamenii protestau împotriva soartei care le fusese hărăzită. Ei nu voiau să devină victime în războiul combustibilului. Dar ce se întîmplase?

În ultimii 7 ani, consumul de petrol a crescut în Japonia de la 7 milioane la 35,5 milioane tone, 95 la sută din livrări fiind efectuate de către marile monopoluri americane. În fața concurenței petrolului, societățile carbonifere japoneze nu au luat măsuri pentru a moderniza extracția, temîndu-se să facă noi investiții pentru a asigura securitatea muncii, pentru a ușura munca oamenilor. Societățile carbonifere au elaborat în schimb un plan de „raționalizare“ care limitează extracția de cărbune. Planul, aprobat de guvern, prevede închiderea mai multor mine și concedierea a 70.000 de mineri. Pentru patronii minelor, planul nu însemna pierderi, căci el prevedea acordarea de compensații din bugetul statului. În schimb, pentru mineri era dezastroasă. De aceea minerii

este închisă“, vedem zecile de mii de mineri aruncați pe drumuri.

Războiul combustibilului nu este numai un război petrol-cărbune. El este, în același timp, o luptă acerbă cărbune-cărbune, o luptă de concurență firească pe piața capitalistă, pe care constituirea C.E.C.O. nu a atenuat-o cîtusi de puțin, ba dimpotrivă.

În bazinele carbonifere din Belgia s-a lucrat multă vreme cu mijloace tehnice învechite. Concurența companiilor carbonifere din celelalte țări ale Pieții comune a dus la închiderea a zeci de mine. De cărbune era totuși nevoie în țară. Dar în timp ce în Belgia se află imense rezerve de cărbune, această țară a în portat aproximativ 4 milioane tone huiă anuală din Germania occidentală și chiar din... Statele Unite! Cît îi privește pe minerii belgieni, mulți, foarte mulți dintre aceștia au venit să îngroașe rîndurile marii armate a șomerilor...

Cărbunele american a declarat război nu numai celui belgian. În anul 1956, în timpul evenimentelor de la Suez, profitînd de încetinirea aprovizionării țărilor din Europa occidentală cu petrol din Orientul arab, Statele Unite au reușit să obțină o serie de importante comenzi pe termen lung pentru cărbunii americani. Cînd s-a reluat aprovizio-

În apriga luptă de concurență dintre monopolii din industria petrolieră și cea carboniferă sau a celor din industria carboniferă între ei, sacrificați sînt minerii — mii și zeci de mii, asemeni celor cîțiva mineri vest-germani din fotografia din stînga, amenințați în fiecare zi de spectrul șomajului. La Borinage (Belgia), împotriva minerilor care au venit să-și revendice drepturile s-a năpustit poliția (fotografia din dreapta).

Pentru a-și păstra profiturile ridicate, patronii minelor nu aduc modernizări instalațiilor, neluînd adesea nici măcar măsuri elementare de asigurare a securității muncii, fapt care se soldează de foarte multe ori cu grave accidente. În fotografie: în timpul lucrărilor de salvare la o mină din Hapton (Anglia), unde o explozie s-a soldat cu circa 50 morți și răniți.

cialiste, unde producția nu este supusă legii profitului și unde, paralel cu creșterea extracției de petrol și cu valorificarea sa superioară, extracția de cărbune crește în concordanță cu planurile de dezvoltare permanentă a economiei naționale, în Occident folosirea pe o scară mai largă a petrolului duce la un furibund război al combustibilului. Marile societăți petroliere occidentale, îndeosebi cele americane, duc o aprigă luptă de culise pentru a submina pozițiile societăților carbonifere. Un corespondent din Germania occidentală al ziarului francez „Figaro“ relatează mai demult o serie de amănunte senzaționale asupra felului în care se duce această bătălie în R.F.G. Astfel, marile companii internaționale și-au sporit vînzările de petrol pe piața vest-germană într-un ritm vertiginos: de la 600.000 tone petrol în 1953 la 14 milioane tone în 1960. Secretul acestei pătrunderi? Dumpingul. Tona de combustibil greu, care costă 130 franci noi în Franța, 150 în Anglia și 160 în Belgia, a fost vîndută în R.F. Germană cu 100 de franci. Concurență zdrobitoare. Consecințele? Peste 175.000 de mineri vest-germani au fost nevoiți să-și schimbe meseria. În același timp, o preocupare tot mai redusă a patronilor față de problemele de protecție a muncii.

japonezi au pornit o puternică ofensivă de protest împotriva planului „raționalizării“.

Cînd partenerii devin concurenți...

De curînd, ziaristilor de la Bruxelles acreditați pe lingă C.E.C.O. (Comunitatea europeană a cărbunelui și oțelului) — un fel de anexă a Pieții comune, din care fac parte Franța, Germania occidentală, Italia, Belgia, Olanda și Luxemburg — li s-a înmînat un raport oficial privind extracția de cărbune pe anul 1962. Cifrele sînt semnificative. În cele șase țări amintite s-au extras cu 3 milioane tone huiă mai puțin decît în anul precedent. Iar în 1961 extracția fusese de asemeni mai mică decît în alți ani. În Belgia, extracția anului 1961 a fost cu 8.450.000 tone mai mică decît în 1955. În Franța, cu peste 4 milioane tone, comparativ cu 1959. Și în țările care nu fac parte din C.E.C.O. scăderile au fost apreciabile: în Anglia cu 31 de milioane tone mai puțin decît în 1955 și în S.U.A. cu 130 de milioane tone mai puțin decît în 1950. Toate aceste cifre vorbesc de la sine despre criza cărbunelui din țările capitaliste, despre efectele „războiului combustibilului“. Dar în spatele cifrelor vedem sute și sute de anunțuri: „mina

narea normală cu petrol și totodată crescuse masiv extracția de cărbune a Europei occidentale, de cărbunele S.U.A. nu mai era nevoie. Dar acordul pe termen lung continua să fie în vigoare. Și astfel în Ruhr și în Borinage stocurile de cărbune nevindut formau adevărați munți.

Cărbunele american a recurs și la alte manevre. El a fost expedit de pildă pe piața vest-germană la preț de dumping. În unul din ultimele numere ale revistei americane „Fortune” este publicat un amplu studiu consacrat problemei cărbunelui, articol în care se vorbește deschis despre faptul că Europa occidentală a constituit un „excelent deșeu” pentru industria carboniferă din S.U.A.

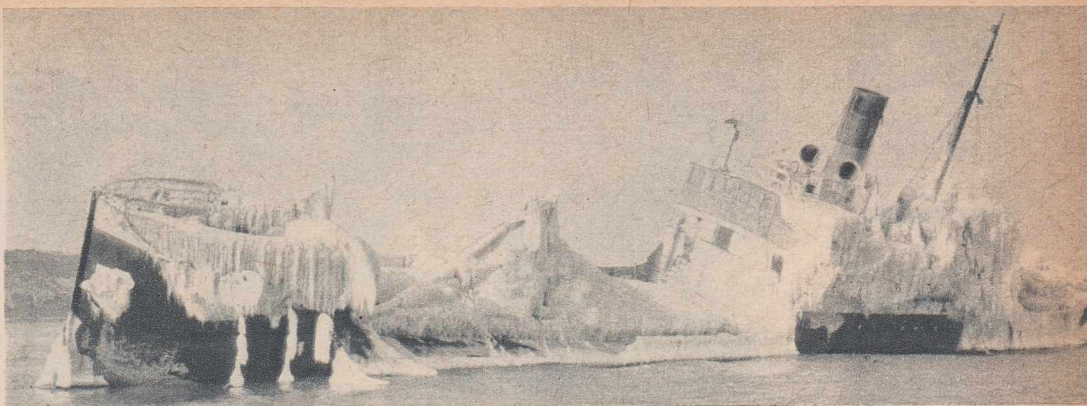
Îngrijorate de efectele războiului combustibilului, marile societăți carbonifere vest-europene au început să tragă clopotul de alarmă. Ele și-au întărit pozițiile defensive și se pregătesc de contraatac. Președintele federației minelor de cărbuni din Ruhr a cerut adoptarea unor măsuri protecționiste pentru industria extractivă vest-germană. Cereri asemănătoare au prezentat și alte personalități conducătoare din industria carboniferă a Europei occidentale. Firește însă că toți aceștia nu se gândesc la interesele vitale ale celor pe care-i exploatează, ci doar la profiturile lor amenințate...

★

Considerând drept cauză a crizei cărbunelui „războiul combustibilului”, reporterul ziarului „Sunday Times” are, cum arătam, întrucitva dreptate. Dar numai „întrucitva”. În disputa petrol-cărbune sau cărbune-cărbune, singurul mobil al acțiunilor capitaliștilor este profitul. Or, primind la urma-urmei compensații din bugetul statului, marile companii carbonifere își retrag o parte din capitalurile investite în echiparea minelor și le investesc în alte domenii, fără să se sinchisească de soarta miilor de mineri rămași fără lucru. În același timp, pentru a menține rentabilitatea extracției, marile societăți nu vor să mai utilizeze industria carboniferă cu tehnica cea mai modernă și implicit să asigure securitatea muncii minerilor. Și nu de puține ori muncitorii intrați în abataje nu mai văd lumina zilei. Iar în multe țări capitaliste nu se iau măsuri pentru extinderea sferei de utilizare a hulei, pentru folosirea ei largă ca materie primă în industria chimică.

În țările în care domnește capitalul, interesele oamenilor muncii nu contează. Iar „războiul combustibilului” face mereu victime.

U. VĂLUREANU

Nava „Derna”, eşuată în apropiere de Agigea.

S.O.S. PE VISCOL

La 23 ianuarie, nava „Derna” sub pavilion libanez, eşuată în plin viscol pe coasta Mării Negre, în apropiere de Agigea, anunța printr-o radiogramă că a terminat combustibilul, hrana și apa potabilă. Autoritățile portului Constanța au luat imediat măsuri și au trimis grupul de salvare din port, în frunte cu comandantul Vasile Buiuc. Pe mare nu se putea ajunge la navă, din cauza ghețurilor. Dar nici unul din cei 16 membri ai grupului de salvare, în care erau oameni de nădejde ca Alexandru Ștefănescu, Petrișor Ciurea, Ion Lungu și alții, nu a șovăit în fața greutăților. După o scurtă consfățuire, s-a hotărât s-o pornim pe țarm până în dreptul navei și să acordăm astfel primul ajutor marinarilor aflați în primejdie. Coloana noastră, formată din două tractoare și două autoturisme, înainta cu greu prin zăpada viscolită peste cimpuri. Deschideam pirtia făcându-ne drum cu lopețile. Ajunsesem în dreptul navei, deasupra unui țarm înalt de 30-40 m și abrupt. Cțiva dintre noi am coborât la marginea apei. Ne aflam la circa 30 metri de navă. Am încercat gheata. La țarm prezenta soliditate, însă în apropierea navei ceda. Atunci s-au așternut scinduri și s-a întins o parimă „du-te-vino” (o parimă legată cu un capăt la navă, iar celălalt la uscat). Sus, pe țarm, mașinile cu motoarele pornite, spre a fi ferite de îngheț, formaseră un zid de apărare împotriva vântului ce sufla în rafale.

Oamenii din grupul de salvare, printre care Clapone Ion, Lungu Ion, Turcu Florian, Antoniu Gheorghe, Spinu Ion, Birtz Dumitru, Stan Ștefan și sanitarul Grafu Alexandru, marinari și mecanici au început munca. Comenzile trebuiau executate prompt, pentru ca operațiile de salvare să reușească. Orice neatenție ar fi pus în pericol viața celor ce trebuiau aduși pe uscat. Dar nu se putea întâmpla asemenea lucru. Încercatul colectiv al grupului are înscris în jurnalul său numeroase asemenea acțiuni de salvare. Tot ei au fost aceia care au smuls de pe stînci nava iugoslavă „Solta”, nava grecească „Santorini”, nava „Nany”.

În ziua aceea grupul avea de trecut un nou „examen”.

Se dăduse comanda pentru părăsirea navei. Primul a coborât secundul, un tânăr de 24 de ani. Mergea pe scinduri ținându-se cu mâinile de parimă. Au urmat ceilalți marinari. Cțiva dintre ei își legaseră fulare și ștergere în jurul gîtului și peste urechi. Din cauza vîntului puternic înaintau mai mult trăgîndu-se cu mâinile pe parimă, după care unul dintre ai noștri îi lega de mijloc și apoi

ceilalți îi trăgeau sus. Așa s-a procedat cu toți membrii echipajului. Aduși la mașini, li s-au acordat primele îngrijiri medicale, au fost acoperiți cu păături încălzite, li s-au dat gustări calde.

Misiunea nu se încheiase. Urma să mai trecem un obstacol. Zăpada acoperise din nou drumul pe care venisem. A trebuit ca tractoarele conduse de tinerii Hulea Aurel și Nuțică Nicolae să redeschidă drumul făcînd cîteva curse dus-întors. Numai astfel coloana a putut străbate printre nămeți.

Toți cei 16 membri ai echipajului navei „Derna” au fost conduși la spitalul portului, unde timp de 2-3 zile au stat sub supravegherea medicilor.

Cîteva zile mai tîrziu secundul navei ne-a declarat:

— Am trecut prin momente grele și, datorită celor din grupul de salvare al portului Constanța, am scăpat cu viață. Ne miră cum în două ore de la lansarea apelului nostru, echipa de salvare a venit la fața locului deși vremea era cît se poate de rea. Cu toate că malul era abrupt și îngheț total, nici unul dintre noi nu a fost rănit sau vătămat. Vă mulțumim că nu ne-ați lăsat în așteptare; am fi fost sortiți pieirii.

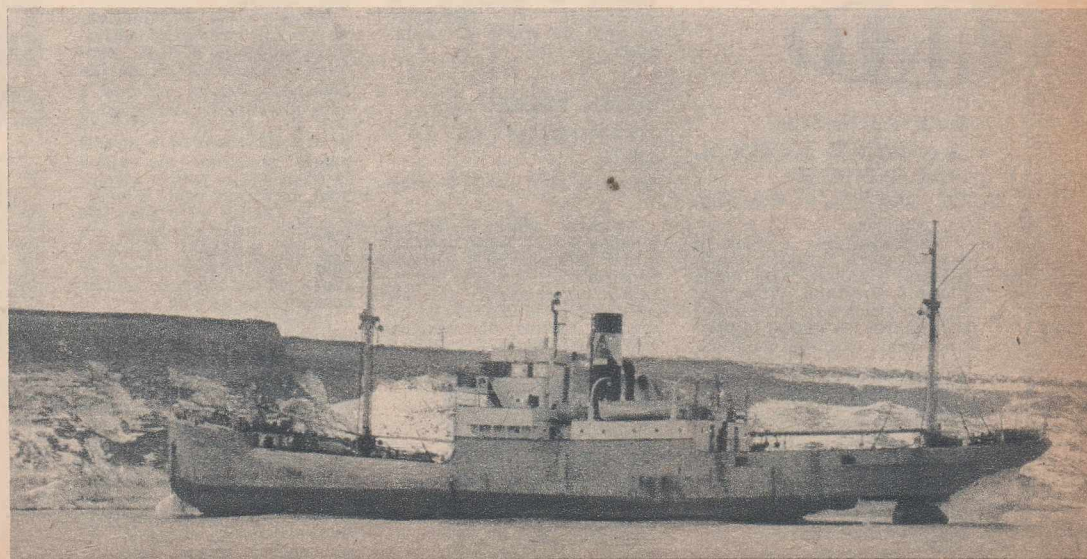
Marcel CONSTANTIN, hidrotehnician în secția căi navigabile — Constanța
Fotografii de Aurel CONSTANTINESCU

Comandantul navei, Panagiotis Arghireas, a adresat tuturor celor care au participat la salvarea echipajului, mulțumirile sale: „Mulțumim din inimă tuturor aceluia care ne-au oferit marele ajutor la salvarea echipajului navei „Derna”. Arghireas”.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ ΘΕΡΜΑ
ΤΟΙΣ ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ ΤΟΠΙΟΥ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΜΕΤΑΛΗ ΒΟΥΘΕΙΑ ΤΟΥ
ΜΑΣ ΠΡΟΣΕΦΕΡΑΝ ΣΤΗΝ
ΔΙΑΣΩΣΗ ΤΟΥ ΠΛΗΡΩΜΑΤΟΣ
ΤΟΥ S/S „DERNA”

Arghireas

O altă navă eşuată, al cărei echipaj a fost salvat de grupul român: nava sub pavilion somalian „Nany”.

LUPENI 29

O dramatică secvență din filmul „Lupeni 29”.

Lica Gheorghiu și Colea Răutu într-o scenă din film.

„Lupeni 29” vede în această săptămână lumina ecranelor și premiera aceasta are proporțiile unui eveniment al vieții noastre cinematografice. Așteptat cu interes de publicul nostru, prezentat pe parcursul filmărilor în paginile presei („Flacăra” a publicat de asemeni în nr. 32 din august 1962 un fotoreportaj de pe platouri), filmul vine acum la întâlnirea cu spectatorii pentru a evoca unul din cele mai însemnate momente ale mișcării muncitorești din România, greva din 1929 a minerilor din Lupeni. Autorii scenariului (Nicolae Țic, Eugen Mandric, Mircea Drăgan) au pornit de la întâmplări și documente autentice, fără a părăsi însă caracteristicile filmului artistic. În miezul acțiunii se află destinul dramatic al unei femei simple, văduvă de miner, viața, greutățile, lupta ei, toate acestea însă pornite de asemenea de la un fapt real: în Lupeni de azi trăiește încă bătrina Ana Golcea, a cărei existență i-a inspirat pe scenariști. Bătrina însăși apare în prologul filmului, vocea ei povestind cele ce vor apare apoi pe peliculă, comentând adesea faptele, intervenind în desfășurarea lor. Tinerețea ei va fi însă evocată de actrița Lica Gheorghiu, care deține rolul principal feminin, avîndu-l ca partener pe Colea Răutu. Distribuția filmului îi mai cuprinde pe actorii Ștefan Ciubotărașu, George Calboreanu, Ilarion Ciobanu, Costel Constantinescu, George Măruță, Fory Eterle, Toma Dimitriu.

Pe regizorul filmului, Mircea Drăgan, îl cunoaștem dintr-o altă realizare de calitate a cinematografului românesc: „Setea”. Ca și aceasta, „Lupeni 29” beneficiază de tehnica ecranului lat, cuprinzînd însă spațiul a două serii.

CARTI

RAUL CĂLINESCU:
„EXCURSII ÎN ÎMPREJURILE
CAPITALEI”
Ed. U.C.F.S. — 168 pag.

Împrejurimile Capitalei noastre oferă turiștilor nenumărate frumuseți. De aceea autorul prezintă cititorului diverse itinerarii, invitîndu-l cu ajutorul hărților și însoțindu-l apoi, printr-o documen-

tată informare geografică, istorică și economică, în instructive și recreative excursii de sfîrșit de săptămînă.

EUGEN PEDA:
„TRANSMITEM DE LA
ONU...”
Ed. Politică — 176 pag.

Lucrarea oferă o amplă imagine a activității desfășurate de țara noastră în calitate de membră a O.N.U., activitate reprezentînd o expresie a liniei generale pe care statul nostru, alături de celelalte țări ale sistemului socialist, o

promovează în domeniul poliției externe.

După o parte introductivă, în care este prezentată activitatea delegației R.P.R., condusă de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, la sesiunea a 15-a a Adunării Generale a O.N.U., autorul reliefează poziția țării noastre în principalele probleme ale vieții internaționale, pentru a trece apoi, în ultima parte a lucrării, la analiza celor mai importante inițiative avute de R.P.R., inițiative reprezentînd o contribuție proprie în lupta pentru triumful ideilor coexistenței pașnice.

Prezentîndu-se activitatea statului nostru în contextul general al problemelor ce stau în fața O.N.U., ni se oferă totodată o imagine mai largă a modului în care funcționează acest înalt for internațional, a felului în care se confruntă în O.N.U. cele două linii în politica internațională: linia apărării consecvente a păcii, urmată de țările socialiste și sprijinită de majoritatea țărilor indepen-

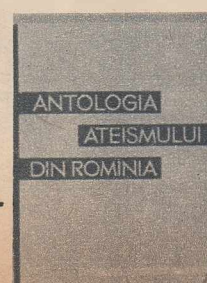
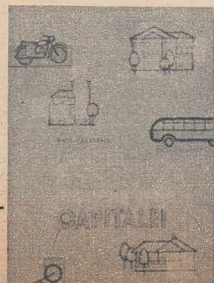
dente, de forțele păcii din întreaga lume, și linia războiului rece, a cursei înarmărilor, promovată de puterile imperialiste.

„COMUNA DIN 1871”
Ed. Politică — 372 pag.

Cartea, recent elaborată de un colectiv de istorici francezi care se situează pe poziții marxiste, cuprinde o expunere amănunțită a evenimentelor legate de Comuna din Paris, o analiză a condițiilor ce i-au dat naștere și a consecințelor ei pe plan internațional. Versiunea românească este prefațată de Gh. Matei.

„ANTOLOGIA ATEISMULUI DIN ROMÂNIA” (vol. I)
Ed. Științifică — 440 pag.

Volumul aduce texte selecționate aparținînd unor scriitori, oameni de știință, publiciști, printre care C. Boliac, Raicu Rion, V. Babeș, V. Conta, Dobrogeanu Ghelea. În acest prim volum dintr-o amplă lucrare menită să înfățișeze tradițiile ateismului din România ca parte componentă a tradițiilor culturale noastre progresiste este cuprins și articolul lui Raicu Ionescu Rion „Religie, familie, proprietate!”, care la timpul său a fost apreciat de către Engels ca „admirabil”.

PE URMELE UNEI SCRISORI

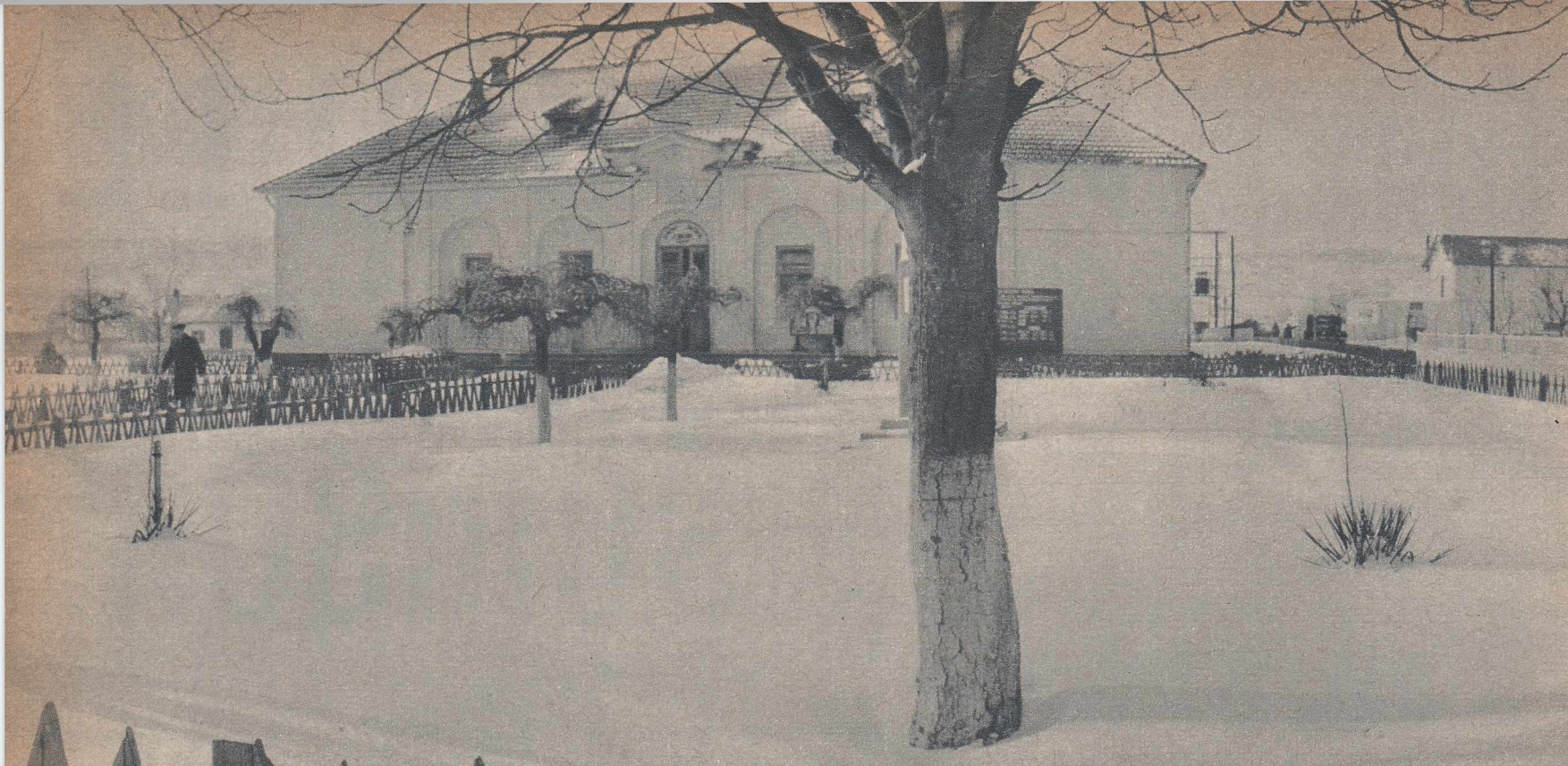
La redacție a sosit o scrisoare. În ea, cu un scris ușor tremurat de emoție, Aneta a lui Toader Gheorghiu ne descrie meleagurile sale natale — comuna Murgeni — așa cum arătau pe vremuri.

„În fața mea — scrie Aneta Gheorghiu — se perindă tablouri sumbre din trecut ale vieții din vechiul târg Murgeni, așa cum mi-au rămas întipărite în memorie: târgul ca o singură uliță centrală nepavată, cu un noroi neînchipuit de vîrtos toamna; „industria“ locală era reprezentată prin două mori; mai erau două brutării, a lui Mitrofan și a lui Bozianu, de unde târgoveții și țărani din satele dinprejur cumpărau pîine de târg, căci nu o coceau acasă pentru că nici n-aveau cuptoare, și bruma de grîu pe care o aveau — nu toți — o vindeau la negustori pentru a-și plăti datoritiile“.

În cele din urmă, Aneta Gheorghiu își exprimă speranța că vom publica un reportaj despre cum arată azi Murgeniul său natal, pe care l-a părăsit acum 30 de ani.

Iată-ne, așadar, la Murgeni. Cu o sanie trasă de trei cai, care înfruntă fără eforturi zăpezile acestei ierni grele, am pornit pe urmele scrisorii sosite la redacție.

Și azi, ca și acum 30 de ani, ești viu de la gară (o gară nouă, nu o hală) urci spre strada principală care taie Murgenii în două. Numai că „ulița principală“, pe care corespondenta noastră și-o amintește ca fiind „nepavată, cu un noroi nelinchipuit de vîrtos“, e astăzi o adevărată stradă, pavată, îngrijită. Iar Murgenii, nu ca acum 30 de ani și nici măcar ca acum 20 sau 15 ani, e o comună frumoasă, care tinde să devină un oraș modern, cu un centru plin de viață, cu străzi laterale pitorești, cu construcții solide și frumoase, cu multe noutăți.

Elementele și dimensiunile acestui nou le întâlnești de cum intri în Murgenii, trecînd pe lângă căsuța în care ați locuit dv., tovarășă Aneta Gheorghiu, și așezîndu-vă cu spatele către fosta clasă de școală în care ați buclisit primele slove. Iată: în față — căminul cultural, iar în dreapta — internatul de fete. Trebuie să știți că există încă un internat: pentru băieți. Construcțiile care adăpostesc internatele ace-

tea, linia lor plăcută, culoarea lor tinerească m-au trimis vrînd-nevrînd la scrisoarea dumneavoastră: „Îmi evoc amintirea tristă — ne scrieți — cum pe noi, elevii din corul școlar, ne-au luat în camion cu directorul nostru Ciobanu, de ziua sfinților Constantin și Elena, la conacul moșierului Constantin Lupașcu, ca să-i cîntăm la onomastică. Și iacă, musafirii lui conu' Costică petreceau înăuntru, se ospătau, chefuliau și jucau, iar noi stăteam în picioare, în coridor, flămînzi toată ziua pînă la chindie. Din cînd în cînd, cîntam lihnii de foame „Mulți ani trăiască“, „Are mama fată mare“ și multe altele. E drept că nora boierului, tinăra doamnă Lupașcu, ne-a ospătat pe fiecare cu o linguriță de dulceață și apă rece la discreție, dar noi către seară leșinam de foame“.

Și tot dumneavoastră mai spuneți: „Trei ani de-a rîndul am umblat noi, copiii, împreună cu învățătorii, de crăciun și Anul nou, pe la

PE URMELE UNEI SCRISORI

Pentru dumneavoastră, dragă tovarășă Aneta, am asistat la repetiția generală a brigăzii artistice de agitație a căminului cultural. A doua zi avea loc un program artistic intitulat „Asta-i comuna mea“ și închinat alegerilor de deputați în sfaturile populare care vor avea loc la 3 martie. Îi susțineau tineri din Murgenii (fii sau

nepoți ai foștilor dumneavoastră prieteni și colegi). Și gîndul mi-a fugit iar la scrisoarea pe care ne-ați trimis-o: „Lume săracă — spuneți — împovărată de datorii pînă în gît, ducînd o viață grea, posomorîtă; singura distracție erau băutura și jocul de table și biliard la cele două cafenele. O singură dată, mi-aduc aminte, ni s-a arătat

un film mut și acela cu caracter mistic, bisericesc. Nu era cămin cultural“.

Ei, dar toate acestea s-au dus, să nu mai vorbim de ele. Astăzi în Murgenii — ca peste tot la noi — există o activitate culturală adevărată, vie, reală și permanentă. La căminul cultural din Murgenii, a cărui sală de spectacole are aproape 300 de locuri, găsești o bibliotecă cu peste 9.000 de volume, o sală de șah și alte jocuri, una de repetiții, televizor și radio (trebuie să știți că azi în Murgenii e lumină electrică), cinema (două filme pe săptămînă), o brigadă artistică de agitație, un cor (optzeci de tineri), o echipă de teatru, o formație de dansuri și o orchestră de muzică populară. 200 de tineri din Murgenii, în orele lor libere artiști amatori, se distrează și distrează pe alții, se educă și educă și pe alții. Trebuie să mai știți, tovarășă Aneta a lui Toader Gheorghiu, că formațiile artistice ale căminului cultural n-au fost răsplătite, precum corul copiilor din Murgenii de acum 50, 40 sau chiar 20 de ani, cu „o linguriță de dulceață și apă rece la discreție“. Corul de azi a fost distins de două ori cu premiul întâi pe țară, apoi cu cîteva mențiuni; cu premii și mențiuni la diferite concursuri republicane, regionale sau raionale a fost distinsă și orchestra de muzică populară. De fapt, toate acestea nu sînt decît transpunerea pe planul cultural a transformărilor social-economice radicale survenite, precum în întreaga țară, și pe aceste meleaguri.

casele oamenilor, cu colindatul — la noi se zicea cu hăitul — și cu banii strinși și depuși la C.E.C. am ridicat, după trei ani, o clasă de școală primară...”

Mi-am amintit de aceste rinduri tocmai pentru că viața copiilor (a copiilor sau a nepoților foștilor dumneavoastră colegi și prieteni) din Murgenii de astăzi e cu totul alta. Ei au o școală medie cu șase săli de clasă, cu un laborator de toată frumusețea, o școală elementară de 7 ani, tot cu șase săli de clasă, o școală elementară de patru ani, două internate și o grădiniță. Când ți-era dascăl matala Ciobanu, mai lucra alături de el un singur învățător; azi în Murgeni dăscălește 24 de cadre didactice. Atunci urmau cursurile școlii cam pînă la 100 de copii, iar azi 650. Iată un fapt interesant și grăitor: în anul școlar 1942-1943, din cei 239 de copii de vîrstă școlară urmau cursurile 70. De ce? Pentru simplul motiv că mun-

ceau, în locul taților plecați în armată, pe moșiile boierilor. Iar în timpul verii, precum arătați dumneavoastră în scrisoarea trimisă, cei care făceau școală se duceau la seceriș de grîu, pentru a lega snopi și a se alege „după multă trudă și ploconală, cu o plată din care abia ne cumpăram o rochiță din cit ieftin”. Azi însă mulți din copiii murgenenilor merg vara — ca și alți elevi din țara noastră — în tabere de pionieri, la mare sau la munte. Să te mai mire că numeroși dintre copiii acelei „lumi sărace” la care vă referiți se află pe băncile facultăților din București sau Iași? Valeriu, băiatul lui Petrache Axinte, studiază electrotehnica; Sterian, băiatul lui Ion Popa, e la filologie, iar Marilena, fata timplarului Tiron, e la medicină. Ca să nu mai spun că mulți dintre copiii murgenenilor au plecat la școli și s-au întors învățători, doctori, ingineri agronomi, în propria lor comună sau în cele învecinate.

„Baza hranei — spuneți dumneavoastră în misivă — era pe vremea aceea în Murgeni păpușoiul sub toate variantele lui: mămăligă caldă și rece, mălai, jandru și altele”. Și azi una din bazele hranei din Murgeni e păpușoiul, sub toate variantele lui. Numai că aceste variante sînt cu totul altele: priviți fotografia acestui magazin cu autoservire din Murgeni — unul din întinsa rețea comercialo-cooperatistă cu 16 unități din această comună — și veți înțelege care sînt aceste „variante”. Adăugați articolele aflate în modernele magazine de confecții, de galanterie, de obiecte de uz casnic, de electrotehnică, și înțelegerea vă va fi mai deplină. Spuneam că una din bazele hranei e tot păpușoiul. Iată de ce și cum. În Murgeni — și cu aceasta răspund încă unei întrebări pe care ne-ați pus-o — există o gospodărie colectivă și o gospodărie de stat. Ambele au profil agrozootehnic. Prima posedă 2.150 ha, cultivate în mare parte cu grîu și păpușoi. Pe loturile experimentale colectivității din Murgeni au obținut 2.500 kg grîu la ha și 3.500 kg păpușoi boabe la ha. Cea de-a doua posedă 5.000 ha, în mare parte cultivate tot cu grîu și păpușoi. Colectiva are 2.050 de oi, 518 taurine, 475 porcine, 1.250 păsări, 40 de stupi. Gospodăria de stat, la rîndul ei, se mîndrește cu 7.350 oi, 746 taurine, 2.600 porcine, iar ca utilaje: 52 de tractoare, 40 de combine, autocamioane, un atelier mecanic; să nu uităm că aici s-au obținut producții de 2.650 litri de lapte pe cap de vacă și 3.200 kg lînă pe cap de oaie; că s-au construit saivane pentru oi, grajduri, maternități pentru porcine. Să nu uităm că în Murgeni colectivității și-au construit sute de case, 40 numai în ultimul an, iar muncitorilor gospodăriei de stat li s-au construit 21 de vile cu 42 de apartamente.

Omul fuge de rău și aleargă după bine. Așa se explică de ce ați plecat și dumneavoastră în 1933 din Murgeni; dar tot prin dorința oamenilor de a trăi mai bine se explică de ce Murgenii au astăzi o populație de 4.500 de locuitori, față de mai puțin de o mie cît aveau în 1930. Să fie oare întimplător că în 1962 un număr de 2.110 de murgeneni (adică aproape fiecare al doilea locuitor al comunei) aveau carnete de economii C.E.C.?

S-ar putea întâmpla să vă mire că l-am fotografiat pe medicul stomatolog Paul Sirbu de două ori: o dată în exercițiul funcțiunii de medic și a doua oară, ca regizor, interpret (și textier) al brigăzii artistice de agitație. Să nu credeți că în Murgeni există, ca pe vremea dumneavoastră, un singur medic. Nu. Am fi putut fotografia șapte medici și peste o sută de salariați ai spitalului și circumscripției medicale, un aparat medical modern și eficient; numai în ultimul an capacitatea de spitalizare a crescut cu 70 de paturi, înființându-se două noi secții, cu localuri proprii; laboratorul spitalului face anual aproape 10.000 de analize, iar serviciul radiologie aproape 600 lucrări. Anul acesta începe în Murgeni construirea unei policlinici moderne. Puteam să publicăm un reportaj întreg având ca temă numai activitatea sanitară. Ne-am gândit însă că e interesant și semnificativ fotografie să arătăm cum își dedică un medic, din tot sufletul, timpul liber și înclinațiile nu numai muncii de în-sănătoșire a oamenilor, dar și celei de ridicare a nivelului lor cultural.

Iată că răspunsul nostru la scrisoare se apropie de sfârșit. V-am spus multe și am mai avea și mai multe de spus. În esență, e de reținut că Murgeniul dv. natal nu mai arată ca acela pe care ni l-ați descris: tocmai pentru că el a pornit pe căile marilor înnoiri socialiste.

Fotoreportaj de Bazil DUNĂREANU

**PE URMELE
UNEI
SCRISORI**

NOUTĂȚI FILATELICE

Noile emisiuni de mărci poștale puse în circulație în diferite țări de pe cele cinci continente reflectă variate teme de colecții filatelice, aducând în imagini aspecte din viața popoarelor, peisaje din natură, noutăți din viața tehnică, științifică și culturală ș.a.m.d.

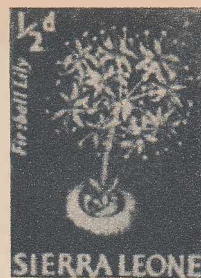
Iată câteva din noutățile filatelice de peste hotare:

R.D. GERMANĂ: cel de-al VI-lea Congres al Partidului Socialist Unit din Germania a prilejuit apariția unei mărci poștale de 10 pf. în patru culori, al cărei desen reproduce pe un drapel desfășurat chipurile lui Marx, Engels și Lenin.

LIBAN: a 19-a aniversare a independenței a prilejuit apariția unei serii de 3 valori pentru poștă aeriană, al căror desen comun simbolic este o spadă care taie lanțul robiei coloniale.

SIERRA-LEONE: administrația poștală a acestui stat independent din Africa (proclamat la 27 aprilie 1961) a pus în circulație la începutul anului o nouă serie curentă ale cărei 13 valori cuprind în desenele lor câteva din speciile florei africane.

R.P. POLONĂ: o serie de 6 mărci poștale a apărut cu prilejul celei de-a 120-a aniversări a nașterii poetei poloneze Mara Konopnicka. Desenele acestor mărci reproduc câteva personaje dintr-una din celebrele sale fabule — „Piticii și micuța orfană Maria”. Valoarea nominală a seriei este de 9,95 zloți.

**Nu uitați
să vă notați**

ATELIERUL DE REPARAT FRIGIDERE, MAȘINI DE SPALAT RUFĂ ȘI ASPIRATOARE DE PRAF AERIANE

**COOPERATIVE
METALO-CASNICI
s-a mutat**

DIN STR. DOBROGEANU GHEREA Nr. 5, ÎN STR. AVRIG, BLOC E (Piața Iancului), TRAMVAI 7, 14, 24, 26, 27, TROLEIBUZ 85, TELEFON 11.49.6

DE ASEMENEA SE FAC REÎNCĂRCĂRI DE AGREGATE PENTRU TOATE TIPURILE DE FRIGIDERE CU ABSORBȚIE („FRAM”, „PINGUIN”, „FRIGOLUX”, „SEVER” etc.) SE FAC ÎNCĂRCĂRI DE AGREGATE PENTRU TOATE COOPERATIVELE DIN ȚARĂ SE REPARĂ ÎN PERIOADA DE GARANȚIE FRIGIDERELE „FRAM” ȘI „ALKA”

NOVESTEA VORBEI

Puțină geografie

legătura dintre geografie și povestea vorbei nu e chiar de puțin strânsă, cum ar ea crede un neinițiat tainele filologiei. E deci să-l informăm că... Jersey este la originea unei denumiri geografice: Jersey (în sudul Britaniei), unde a înflorit să se fabrice, în secolul XVI-lea, țesătura de lână fină până astăzi Jersey. Căci adevărul este o parte din Europa tocmă insulele Canare, de către noli, care l-au spus canari. O dată cu gîngășă pasăre, întinse la călătorit mult, pînă unde la reguile de nuntare ale fiecărei limbi. I pentru că am început vorbim despre păsări, să am și povestea a z a z a u-

În Grecia i-au spus phasianos ornis, adică „pasărea (ornis) de la Phasis”. Phasis era un rîu din Colchida, în Asia Mică. Se crede că de acolo ar fi adus navigatorii greci fazanul în patria lor. Două orașe își revendică numele falanșiei. Franzezii cred că e vorba de Faenza, localitate din Provența unde existau meșterii olari iscusiți, iar italienii se referă la Faenza, oraș din Italia care a devenit celebru în secolul al XV-lea pentru produsele de ceramică fabricate acolo. Oriecare ar fi adevărul, legătura cuvintului faianță cu geografia este evidentă.

Sorin STATI

DE VORBĂ CU MEDICUL

Tipurile de sistem nervos

În urmă cu aproximativ două milenii, marele Hipocrat, înțele medicinelor antice, a statat că oamenii, chiar nelind trînce exact în leași condiții, se comportă diferite variat în raport cu diferite cerințe de adaptare sau de diverse cauze de înăvrire. El nu s-a mărginit numai la această constatare, ci, pe baza ei, a reușit să împartă oamenii în grupe cu săruri comune. Hipocrat a avut că oamenii se comă diferite în funcție de o ambianță de caracteristici și trăsături înăscute, ereditare pentru care se folosește în termeni de „temperament”, și din acest punct de vedere l-a împărțit în patru categorii: sanguin, flegmatic, eric și melancolic. Explică pe care o dădea Hipocrat foarte nalvă, fiind pusă seama unuia sau altuia din norile organismului (lichiditate) care intră în componența

tipurii proceselor nervoase și inhibiția — trîncea acestor procese. Tînce seama de caracteristicile proceselor nervoase în cadrul activității multiple a creierului la diferitele indivizi. Pavlov a clasificat tipurile de sistem nervos de asemenea în patru categorii ca și Hipocrat, de data aceasta însă pe criteriul științifice care corespund unei realități indiscutabile. Un om poate avea un sistem nervos tare sau slab; procesele nervoase pot fi echilibrate sau neechilibrate; scoarța cerebrală poate trece mai ușor sau mai greu de la o stare la alta, deci poate fi mai mobilă sau mai inertă. Pe baza combinării acestor trei calități ale proceselor nervoase (forța, echilibrul și mobilitatea) și-a construit Pavlov clasificarea. Cele patru tipuri de sistem nervos sînt următoarele: tare echilibrat mobil, tare echilibrat inert, tare neechilibrat și slab.

Spre deosebire de animale, la om intervine și viața socială, munca, comunicarea în permanență cu semenii săi prin limbajul articulat, specific exclusiv omului. Aceasta face ca problema să devină mult mai complexă ca la animale. Toemal de aceea astăzi mai persistă încă anumite dificultăți în determinarea exactă a tipului de sistem nervos la om; ele vor fi însă cu siguranță depășite în curînd, pe baza îmbunătățirii mijloacelor tehnice de explorare a funcției creierului uman.

Possibilitatea determinării tipului de sistem nervos are o mare importanță în medicină, atât în scopuri diagnostice cît și terapeutice; de asemenea ea prezintă o deosebită însemnătate în selecția profesională și cea medico-sportivă, în medicina școlară și pedagogică și are largi contingențe cu preocupările psihologiei.

Dr. A. FABIAN

mei sînge rece

În vorbă de sensul rat în care se folosește seama această expresie. Un p de lucrători științifici la Universitatea Oxford Anglia au studiat — la

trei femei — un fenomen relativ rar, cunoscut sub denumirea de hipotermie (temperatură scăzută a corpului). Două dintre ele nu prezintă decât o temperatură cu oțeva grade sub cea normală. A treia însă constituie un adevărat fenomen. S-a constatat că, asemenea peștilor sau batracienilor, ea nu are o temperatură constantă, aceasta depinzînd total de îmbrăcăminte și de temperatura mediului ambiant. Este vorba de o muncitoare în vîrstă de 30 de ani, cu nimic deosebită ca aspect de alte femei și căreia ciudățenia termică a organismului ei nu îi dă nici un fel de senzații speciale.

RADIO

RADIOJURNALE, BULETINE DE ȘTIRI, BULETINE METEOROLOGICE:

Zilnic: Orele: 5.00, 6.00, 7.00, 13.00, 17.00, 20.00, 22.00 (Joi: 22.30), 23.50 (Progr. I). 12.00, 14.00, 16.00, 18.00, 21.00, 23.00 (Progr. II).

Duminică: 7.00, 13.00, 19.30, 22.00 (Progr. I). 7.50, 14.00, 18.00, 20.00, 23.00 (Progr. II).

COTELE APELOR DUNĂRII:

Zilnic ora 13.40 (Progr. I).

RECOMANDĂRI DIN PROGRAM:

Zilnic ora 12.10 (Progr. II) și 13.05 (Progr. I).

DUMINICĂ 17 FEBRUARIE. Programul I. 6.00: Muzică populară românească 6.30: Dansuri simfonice de compozitori români 7.10: Concert de dîncească 8.00: Sumarul presei centrale 8.10: Școala și viața 8.30: Muzică de estradă 8.50: Ghid muzical (10) — Programatismul în muzica franceză — Saint-Saëns, César Franck și Claude Debussy 9.30: Teatrul la microfon pentru copii: „Pomurul lui Toska” 10.30: Corul Radioteleviziunii 11.00: Program muzical pentru frunțașii recoltelor bogate 11.30: Vorbește Moscova 12.00: Muzică din opere 12.30: Melodii din filme 13.10: De toate pentru toți 14.00: Muzică populară românească 14.30: Mici piese instrumentale 14.40: Interpreți de muzică ușoară: Luigi Ionescu, Johnny Hellyday, Luis Alberto del Paraná, Maria Sereea, Caterina Valente, Constantin Drăghici, Milva și alții 15.20: Suita a III-a de Eugen Căteanu; Suită de șapte dansuri populare de Sabin Drăgoi 15.45: Cîntă orchestra de muzică populară „Doina Argeșului” 16.15: Formații de muzică ușoară care ne-au vizitat țara 16.40: Cîntă Felician Fărcașu și Grigore Kiazim 17.00: Din viața satelor patriei 17.40: Recitalul violonistului Varujan Kozighian 18.00: Concert distractiv 18.30: Romante 19.00: Aril și duete din opere (Paul Abraham, G. Dandino, Oskar Strauss, Dunavski, Millöcker, Suppé, Johann Strauss) 19.35: „Melodii, melodii” — muzică ușoară românească 20.00: Teatrul la microfon — „Fedra” (după Jean Racine). Interpretare un colectiv artistic al Teatrului de Stat din Timișoara 21.21: Muzică de dans 23.70: Poemul simfonic „Cîntecul privighetorii” de Igor Strawinsky; Valsuri de Ravel.

Programul II. 7.00: Cîntă Fanfara reprezentativă a armatei 7.30: „Viața nouă, cîntec nou” 8.00: Muzică ușoară 8.30: Clubul vociștii 8.50: Anunțuri, muzică 9.00: Muzică populară românească cerută de ascultători 9.30: Concursul „Cine știe, ne scrie!” (Intrebările etapei A-V) 9.50: Jocuri populare românești 10.00: Scene vesele din opere (Prokofiev, Donizetti, Smetana) 10.30: Revista presei străine 10.38: Muzică ușoară 11.00: Transmisiunea concertului corului și orchestrei simfonice ale Filarmonicii de Stat „George Enescu”, dirijor Mircea Basarab: Beethoven — Uvertura Egmont și Concertul în Re major pentru vioară și orchestră — solist Stefan Ruha; Gheorghe Dumitrescu — Oratoriul „Grivița”, pentru povestitor, soliști, cor și orchestră. Soliști Teodora Lucașcu, Emilia Petrescu, David Ohanezian și Ioan Hovorov. Povestitori: Fory Etterle. În pauză: Emisiunea „Cinema” 13.00: Concert de prînz 14.05: Cîntă Edith Pieha 14.30: Cine știe câștigă! 15.15: Din cîntecele și dansurile popoarelor 15.46: Mephistopheles — vals (varianta a II-a) de Franz Liszt 16.00: Oameni și fapte 16.08: Cîntece sovietice 16.30: Concert de după-amiază 17.15: Profiluri literare: Illyés Gyula 17.25: Muzică ușoară cerută de ascultători 18.05: Din spectacolele săptămîinii la Teatrul de Operă și Balet al R.P.R. 19.00: Muzică de estradă 19.20: Muzică instrumentală 19.30: Cîntece și jocuri populare românești și ale minorităților naționale 20.05: Muzică ușoară românească 20.30: Cîntă Ioana Radu 20.45: Muzică de dans 21.45: Emisiune literară 22.00: Muzică de dans 22.25: Muzică de cameră de Haendel 23.10 — 24.00: Muzică de dans.

LUNI 18 FEBRUARIE. Programul I. 5.07: Muzică ușoară 5.30: Gimnastică 5.40: Melodii populare românești 6.07: Scherzo capricios de Dvorak 6.20: Emisiunea pentru sate 6.30: Jocuri interpretate de fanfara 6.45: Salut voios de pionier! 7.10: Mici piese de estradă 7.30: Sfatul medicului — Regimul alimentar la boala ulcerosă 7.35: Anunțuri, muzică 7.45: Jocuri populare românești 8.00: Sumarul ziarului „Scînteia” 8.08: Muzică instrumentală și vocală 8.30: Muzică din opere 9.00: Tîncea ne e dragă 9.20: Muzică corală 9.45: Muzică populară finlandeză 10.00: Muzică ușoară 10.30: Muzică de cameră — Sonata nr. 7 în Sol minor pentru flaut și clavicin de Bach; Cvartetul opus 76 nr. 1 în Sol major de Haydn 11.05: Muzică din opere „Ivailo” de Goleminov 11.30: Melodii de estradă 12.00: Suită din baletul „Curtea veche” de Mihail Jora 12.30: Muzică populară românească 13.10: Muzică ușoară orchestrală 14.00: Concert de prînz 14.30: Melodii populare românești 15.00: Muzică distractivă 15.30: Muzică din opere 16.15: Vorbește Moscova! 16.45: Muzică populară românească (violonistul Nicu Stănescu) 17.10: Interpreți în studio — Palma Stern 17.30: Priețena noastră cartea — „Culegeri și prelucrări de folclor ale clasicii noastre” 18.00: Melodii de estradă de compozitori din țări socialiste 18.30: Lecția de limba rusă (incepători) 18.40: Aril și duete din opere (soliști români) 19.00: În pas cu știința 19.20: Dicționar muzical (10) Sonata (B) 19.45: Tratatul Căminului cultural din Nicolina — Iași 20.15: Muzică ușoară (Trio „Armonia” și Dorel Livianu) 20.30: Noapte bună, copiii! 20.38: Din creația compozitorului Alfred Alessandrescu 21.15: Pe teme internaționale 21.25: Muzică ușoară de compozitori români 22.25: Simfonia I în Si bemol major de Schumann — Orchestra simfonică din Boston, dirijor Charles Münch 23.00: Concert de noapte.

Programul II. 12.15: Muzică ușoară 12.45: Poem concertant pentru violoncel și orchestră de Dumitru Bughici — solist Vladimir Orlov 13.15: Însemnări de reporter 13.22: Muzică populară 14.10: Aril din opere 14.30: Muzică de estradă (soliști sovietici) 15.00: Simfonia „Lînz” de Mozart — Orchestra simfonică „Columbia”, dirijor Bruno Walter 15.30: Cîntece și jocuri populare românești 16.10:

Corul Căminului cultural din comuna Fierbinți 16.30: Uverturi la opere 17.00: Muzică ușoară românească 17.30: Sfatul medicului (reluare) 17.35: Anunțuri, reclame, muzică 18.05: Muzică simfonică cerută de ascultători: Uvertura „Coriolan” de Beethoven; Intermezzo giocoso pentru voce și orchestră de Cimarosa; Mica serenadă pentru orchestră de coarde de Mozart 18.51: Muzică populară românească și a minorităților naționale 19.30: Cronica electorală 19.40: Muzică de dans 20.20: Din muzica popoarelor 21.15: Cîntece de Gheorghe Cucu 21.30: Seară literară 22.00: Cîntăreți de operă din trecut — Traian Grozăvescu 22.20: Concert de estradă 23.10 — 24.00: Sextetul opus 36 în Sol major pentru coarde de Brahms.

MARTI 19 FEBRUARIE. Programul I. 5.07: Muzică populară românească 5.30: Gimnastică 6.07: Mici piese distractive 6.20: Emisiunea pentru sate 6.30: Jocuri interpretate de fanfara 6.45: Salut voios de pionier! 7.10: Melodii populare românești 7.30: Sfatul medicului — Importanța somnului pentru copii 7.35: Anunțuri, muzică 7.45: Muzică instrumentală 8.00: Sumarul presei centrale 8.08: Muzică populară românească 8.30: Suita din opera „Pata de zăpadă” de Rimski-Korsakov; Dansuri din Marșek de Kodaly Zoltan 8.55: Muzică de estradă 9.15: Corul de copii al Radiodifuziunii din Berlin 9.30: Muzică ușoară 10.00: Aril și duete din opera „Mirelele” de Gounod 10.30: Prelucrări și aranjamente de folclor de compozitori din țări socialiste 11.05: Cvartetul de coarde în Sol minor de Nicolae Bucliu 11.33: Cîntă orchestra de muzică populară „Făgeteana” a Casei de cultură din Făget (Banat) 11.45: Radio prichindel 12.00: Muzică de estradă 12.30: Răspundem ascultătorilor 12.40: Pagini orchestrale din operele compozitorilor noștri 13.10: Cîntece de dragoste și jocuri populare românești 14.00: Concert de prînz 14.30: Muzică ușoară românească 15.00: Scene din opere 15.30: Sonete pentru pian de Beethoven în interpretarea lui Wilhelm Kempf: Sonata a 19-a opus 49 nr. 1 în Sol minor; Sonata a 20-a, opus 49 nr. 2 în Sol major 15.48: Muzică populară românească și a minorităților naționale 16.15: Vorbește Moscova! 16.45: Cîntece 17.10: Noi medicamente românești 17.20: Cîntă Octav Enigărescu 17.42: Concertino în stil clasic pentru pian și orchestră de Dinu Lipatti — solistă Felicia Blumental acompaniată de Orchestra Filarmonia din Londra, dirijor Rudolf Schwartz 18.00: Universitatea tehnică radio — „Oțelul și materialele din care se produce” de ing. Aurel Băran 18.15: Soliști și formații artistice de amatori 18.30: Limba noastră — Vorbește acad. prof. Al. Graur 18.40: Scherzo, Canzona, Alla marcia de Villem Kapf; Cîntec ucrainean, Polcă estonă, Dans azerbaidjan și Dans georgian, din ciclul „Priețena popoarelor” de Samo 19.00: Revista economică radio 19.20: Muzică ușoară 19.35: Program muzical pentru frunțași în producție 20.15: Muzică ușoară 20.30: Noapte bună, copiii! 20.40: Muzică de dans 21.15: Cine știe câștigă! (reluare) 22.25: Muzică de dans 23.00: Muzică de cameră de Fauré.

Programul II. 12.15: Muzică din opere (soliști și ansambluri sovietice) 12.40: Variațiuni de Reger pe o temă de Mozart 13.15: Pagini literare dedicate satului contemporan 13.30: Muzică ușoară 14.10: Muzică distractivă interpretată de fanfara 14.30: Concertul pentru vioară și orchestră de Dori Varga — solist Virgil Pop 15.00: Din muzica popoarelor 15.30: Soliști de muzică ușoară 16.10: Muzică vocală 16.30: Muzică ușoară românească 17.00: Cîntă balet la cîntă voci de Giovanni Gastoldi; Suita de balet „Daphnis și Cloe” de Joseph Bodin de Boismortier 17.30: Sfatul medicului (reluare) 17.35: Anunțuri, reclame, muzică 18.05: Fragmente din opera „Secretul lui Marco Polo” de Lopez 18.30: Corul de copii al Radioteleviziunii 18.45: Fișe de cititor 19.00: Muzică populară românească 19.30: Lecția de limba franceză (avansați) 19.40: Fragmente din opera „Răpirea din Serai” de Mozart (Opera de Stat și Orchestra Filarmonică din Viena) 21.15: Muzică de dans 21.45: „Poeti nordici” 22.00: Concertul pentru violoncel și orchestră de Șostakovici — solist Mstislav Rostropovici, acompaniat de Orchestra Filarmonică din Philadelphia, dirijor Eugène Ormandy 22.30: Muzică de estradă 23.10 — 24.00: Concert de noapte.

MERCURI 20 FEBRUARIE. Programul I. 5.07: Muzică ușoară 5.30: Gimnastică 5.40: Melodii populare românești 6.07: Marșuri sportive 6.20: Emisiunea pentru sate 6.30: Muzică ușoară 6.45: Salut voios de pionier! 7.10: Cîntece de muncă 7.30: Sfatul medicului — Alimentația în bolile de ficat 7.35: Anunțuri, muzică 7.45: Jocuri populare românești 8.00: Sumarul presei centrale 8.08: Muzică ușoară 8.30: Compozitori sovietici de operă — Boris Șeșter 9.00: Divertisment în Sol major de Haydn — interpretează Ansamblul pentru muzică veche din Viena; Simfonia „Pastorală” în Re major de Jan Vaclav Stamitz — Orchestra de cameră din Praga 9.30: Muzică populară românească 10.00: Teatrul la microfon „Secunda 58” de Dorel Dorian cu: Costache Antoniu, Fory Etterle, Ion Manta, Ionescu-Glon, Leopoldina Bălănuță, Amza Pellea ș.a. 11.43: Muzică instrumentală 12.00: Melodii de estradă 12.29: Fragmente din opera „Hughenoții” de Meyerbeer 13.10: Uvertura „Sărbătoare într-o gospodărie agricolă colectivă” de Nicolae Bucliu; Suita pentru flaut și orchestră de Mircea Hoinic; Poem vesel de Gheorghe Dumitrescu 14.00: Concert de prînz 15.00: Din prelucrările de folclor ale compozitorilor Mircea Chiriac și Viorel Doboș 15.30: Terțete, cvartete și coruri din opere 16.00: Piese instrumentale de Robert Schumann 16.15: Vorbește Moscova! 16.45: Muzică distractivă de compozitori români 17.10: Cîntece despre eroii cosmonauți sovietici 17.30: „Priețeni lui Do-Re-Mi” 18.00: Din folclorul popoarelor 18.30: Lecția de limba engleză 18.40: Compozitorul săptămîinii — Georg Friedrich Haendel — Concerto grosso în Do major 19.00: Jurnalul satelor 19.25: Tineri soliști de muzică ușoară: Livia Brătulescu și Valentin Baciu 19.40: Romante 20.15: Lucrări corale românești 20.30: Noapte bună, copiii! 20.40: Din viața de concert a Capitalei 21.15: Scriitorii la microfon: Eugen Jebeleanu 21.30: Muzică populară românească cerută de ascultători 22.25: Fragmente din „Metamorfoze simfonice” de Paul Hindemith; Poemul simfonic „Don Quijote” de Richard Strauss 23.15: Concert de noapte.

Programul II. 12.15: Sonata în Sol minor pentru vioară și pian de Dimitrie Cucliu 12.46: Din muzica popoarelor sovietice 13.15: Radioreportaj 13.25: Muzică de estradă 14.10: Cîntece și jocuri 14.30: Muzică din operele lui Weber 15.00: Muzică ușoară 15.25: Concertul nr. 2 în Sol minor pentru pian și orchestră de Prokofiev — solist Aldo Ciccolini 16.10: Muzică ușoară 16.30: Muzică populară românească și a minorităților naționale 17.00: Cîntă Lucia Rolc, Mircea Nemens și Nicolae Țăranu 17.30: Sfatul medicului (reluare) 17.35: Anunțuri, reclame, muzică 18.05: Introducere și variațiuni pentru flaut și pian de Schubert — interpretează Alexandr Korneev și Emil Ghileis 18.30: Cîntă orchestra de muzică popu-

Cititorii ne scriu, noi răspundem

Fruntași de la Aninoasa

Vă informez despre una din realizările obținute în trecerea socialistă a minerilor de la Aninoasa. Brigada de mineri condusă de Schneider Francisc la sectorul 3, în abaiajul cu trepte răsturnate își depășește în fiecare decadă sarcinile de plan. Numai în luna ianuarie 1963 a dat peste plan 1.167 tone cărbune, realizând o depășire de 22 la sută. Printre fruntașii brigăzii se numără minerii șefi de schimb Pand Nicolae, Luca Pompiliu și Săran Ioan. Iată-i pe membrii brigăzii lui Schneider fotografiați după ieșirea din șut.

Ing. Ion AVRAMESCU,
Exploatarea minieră Aninoasa

Contribuții românești la chimia mondială (II)

„Care sînt cercetătorii români în domeniul chimiei ale căror descoperiri sînt recunoscute pe plan internațional?”

Romulus CIOROIANU,
Băilești, str. Al. I. Cuza nr. 10

Răspunde MAX SOLOMON, chimist, șef de laborator la Institutul de metrologie. (Citiți în numărul precedent al revistei noastre prima parte a răspunsului său.)

Cităm, în rândurile de mai jos, doar cîteva nume dintr-un puternic detașament de chimiști români, care în zilele noastre își aduc aportul la îmbogățirea chimiei. Lucrările originale, comunicate an de an la sesiunile științifice ale Academiei, publicate în revista „Chimia” și în periodice străine, semnate de cercetători vîrstnici și tineri, mărturisesc via activitate a chimiștilor din țara noastră.

Acad. prof. dr. Ing. Costin D. Nenășescu, ale cărui lucrări originale, teoretice și experimentale, în domeniul izomerizării hidrocarburilor și al mecanismului reacțiilor organice (din anii 1930-1936) au fost publicate la București și în mari centre universitare din străinătate, conduce lucrări de profundă originalitate care deschid perspective noi în rezolvarea celor mai actuale probleme ale chimiei contemporane, ca, de pildă, metodele de sinteză a polimerilor.

În publicațiile științifice din orașele noastre universitare, precum și în cele din Moscova, Paris, Londra, Leipzig, sînt consemnate, începînd din 1934, lucrări originale de chimie ale acad. prof. dr. Ilie Murgulescu, care — elaborînd metode analitice noi și descifrînd probleme teoretice legate de fenomenele ce intervin în reacțiile analitice — a creat

punți de legătură între chimia fizică și analitică. Folosînd cele mai noi mijloace fizice de investigație, un colectiv de cercetători condus de acad. Ilie Murgulescu a obținut rezultate noi pe plan mondial în domeniul fizico-chimiei sărurilor topite (ciclu de lucrări propus pentru Premiul de Stat).

La Cluj, acad. prof. dr. Raluca Ripan, autoarea unei cărți de chimie analitică bazată pe cele mai noi cercetări pe plan mondial și incluzînd metode analitice proprii, conduce lucrări de investigație teoretică și experimentală în domeniul chimiei analitice și anorganice.

În ultimii ani a stîrnit un viu interes în lumea chimiștilor teoria acad. prof. dr. Eugen Macovschi cu privire la originea și caracteristicile esențiale ale materiei vii.

Chimia organică și chimia coloidală datoresc profesorului Eugen Angelescu, membru corespondent al Academiei R.P.R., o serie de rezultate originale în domeniul emulsiilor, al colozilor liofilii, al amestecurilor binare și ternare, susținute la congrese mondiale de chimie și publicate la București, Madrid și Roma. În 1953, prof. Angelescu a stabilit o nouă constanță a uleiurilor vegetale: „punctul de furcul” — creînd astfel un nou mijloc de control al calității.

Într-un climat de efervescență creatoare pe care l-au vizat pionierii chimiei românești, lucrează astăzi în laboratoare, în uzine, la catedre oameni care contribuie la transformarea țării noastre într-o țară a chimiei.

Urme din epoca fierului

Colectivul muzeului nostru a efectuat recent o serie de săpături arheologice menite să scoată la lumină urme străvechi de viață omenească pe locurile unde se află așezat azi orașul Bistrița.

Într-un anumit punct de la nord-vestul orașului am descoperit fragmente de ceramică, unele confecționate din lut care constituiau piesele unui fel de război de țesut primitiv, unele de pescuit și urmele unor locuințe cu vetrele respective. Toate aceste urme aparțin unei populații traice care a trăit pe aceste meleaguri cu 3-4.000 de ani înaintea noastră.

Un alt punct cercetat de noi este în partea de nord a orașului, la locul numit „Poderei”. Acolo am descoperit o serie de fragmente de vase din epoca fierului. Interesant de reținut este faptul că s-au descoperit și o serie de locuințe, așa-numite semibordeie, care și-au păstrat bine forma, cît

și vetrele de foc (vezi fotografia). Este prima dată cînd se identifică urme de locuințe dacice în apropierea orașului nostru.

Prof. St. DĂNILĂ,
directorul muzeului din Bistrița

Rinduri de la o cititoare R. D. Germană

Vă mulțumesc mult pentru publicarea adresei mele în rubrica din „Flacăra” consacrată corespondenței între cititori. Cu acest prilej vă informez că într-un timp scurt am

primit zeci de scrisori interesante de la tineri și tinere din țara dv., precum și numeroase cărți poștale ilustrate. În multe din scrisori prietenii din România m-au felicitat cu prilejul noului an.

Din păcate însă îmi este imposibil să răspund imediat unui număr atât de mare de scrisori, astfel că vă rog să-mi permiteți să mulțumesc pe această cale celor care mi-au scris și să-i asigur că le voi răspunde.

Margit WOLF,
Niederboblitzsch, Kr. Freiberg
Sachsen, R. D. Germană

Gata pentru campania de primăvară de primăvară

La ora aceasta, la S.M.T. din Orăștie sînt gata pentru campania de primăvară peste o mie de utilaje agricole. Colectivul de mecanici și mecanizatori a pus la punct, din toamnă și pînă acum, aproape toate tractoarele, plugurile, semănătorile pentru păioase și pentru porumb etc.

Virgil ONOIU,
Deva

Pe scurt

Dinu Mircea, com. Ateaș, Salonta; Nicolae George, Hunedoara; A. Avram, Timișoara; Hristu Daniela, Constanța; Milen Teodor, București. Comunicați-ne adresa exactă pentru a vă putea expedia prin poștă răspunsurile la întrebări.

Butnaru Mariana, Fălticeni. Pentru a obține informațiile dorite, adresați-vă în scris întreprinderii TAROM, București, șoseaua București-Ploiești nr. 40.

Sălăgeanu Rodica, Băile 1 Mai, Oradea; Sbircea Grigore, T. Severin; Adriana Seneg, Sînnicolau Mare; Niculescu Constantin, Cluj; Goran Vasile, Cotmeana; Mateescu Gheorghe, Cimpulung Muscel; Fleraru Marloara și Militaru Veronica, Drăgășani; Drăgoi Jack, Adjud. Rugămintea dv. de a vă publica

adresa la rubrica „Cititorii către cititori” va fi împlinită pe măsura spațiului, în ordinea cererilor similare pe care le mai avem și condiționată de un „mic” amănunt: să ne comunicați adresa exactă, profesiunea și locul de muncă.

Pop Augustin, Săcueni, Bihor. În „Flacăra” nr. 2 din 1963 a apărut un articol în legătură cu tema propusă de dv.

Gheorghe Stancu, Ploiești, și Ortansa Iordache, Vatra Dornei. Îi puteți scrie lui Radu Beligan, Artist al Poporului, pe adresa Teatrului de Comedie, str. Bălăceanu nr. 2, raionul T. Vladimirescu, București.

Pășălău Theodor, Guranda, Suceava. Orice reclamații în legătură cu neprimirea la timp a publicațiilor la care sînteți abonat le puteți face oficiului poștal Trusești, de care aparțineți.

Prof. Mircea I. Rădescu, Podul Dimboviței, Muscel. În legătură cu fotografiile reprezentînd imagini din viața poetului N. Labiș, vă puteți adresa „Muzeului literaturii române”, București, șos. Kiselev nr. 10, raionul 30 Decembrie.

Andronic Leonte, Roman. Adresa librăriei „Cartea prin poștă”, unde vă puteți comanda cărțile dorite, este: București, str. Biserica Enei nr. 16, raionul 30 Decembrie.

Andrescu Ioan, Ploiești. Rubrica „Colțul fotografic al amator” a apărut de multe ori în cel 11 ani de existență a „Flăcării”. În acest sens vă sfătuim să cercetați colecția revistei noastre la biblioteca regională sau la una din bibliotecile din Capitală.

Cititorii către cititori

Următorii cititori doresc să corespundă prin poștă:

Eva Sandu, elevă, Timișoara II, str. Memorandumului nr. 104; muzică, sport, film, ilustrate; Ionescu Florica, elevă, Ploiești, str. Golești nr. 15; ilustrate; Ene Jana, elevă, Cernavodă, str. Dunării nr. 5; ilustrate; Balint Zolant, electrician, Hunedoara, bd. Republicii, bloc 135, scara B, ap. 18; ilustrate; Vasile Serbănescu, furnalist, Hunedoara, bd. Republicii nr. 135; literatură, ilustrate; Corneliu Pivroulescu, muncitor, Reșița, căminul Triaj, camera 8; filatelle; C-tin Barbu și Florea Petre, mecanici, Ion Popescu, electrician, toți la mina Petrila, raionul Petroșeni; ilustrate; Sandu Sol, Sandrinio Rusu și Gellu Gădăjer, fabrica de sticlă Tomești, raionul Făget, reg. Banat; literatură și ilustrate; Ioana Matei, elevă, com. Fizeș, str. Ștefan cel Mare nr. 170, raion Deta, reg. Banat; ilustrate; Ghiță Tublean, strungar, Hunedoara, bd. R.P.R. nr. 135, ap. 3; ilustrate; Elena Dumitrache, studentă, Galați, str. Pușkin nr. 19 A; ilustrate; Sila Neagu, Ploiești, Plopeni, nr. 20; literatură, muzică, sport, film; Ion Stănescu, tehnician, Hunedoara, aleea Drum Nou nr. 8; literatură, cinema, teatru, ilustrate; Victoria Ionescu, elevă, Buzău, str. Cuza Vodă; ilustrate; Arsineta Coșarcă, elevă, Suceava, str. A. Ipătescu nr. 2; ilustrate; Elena Săvescu, studentă, Bacău, str. Gh. Dimitrov nr. 24, scara D, et. I, ap. 2; literatură, muzică, cinema, sport, ilustrate; Elena Mititelu și Donca Costan, eleve în anul III Școala pedagogică Birlad; ilustrate; Eugenia Colescu, elevă, Suceava, str. S. Ispăscu nr. 7; ilustrate; Elvira Grădinaru, elevă anul V Școala pedagogică Suceava; ilustrate; Rodica Grădinaru, elevă, Suceava, str. A. Ipă-

tescu, bloc B, ap. 9, scara B; ilustrate; Mariana Popescu, elevă, Craiova, str. Acarului nr. 15; ilustrate; Lebedi Petre, electrician, Năvodari, bloc 61, ap. 10; ilustrate; Ana Pop, elevă, Bicz (Mărceni), bloc 17, ap. 24, reg. Bacău; ilustrate; Doina Mihaița, tipografă, București, str. Xenopol nr. 11, raion 30 Decembrie; ilustrate.

De la fotocorespondenți

În cinstea alegerilor de deputați în sfaturile populare comunale și ale orașelor raionale de la 3 martie, Ansamblul artistic al Casei pionierilor din Sighișoara a prezentat o serie de spectacole pe scenele căminelor culturale din Daneș, Laslea și alte comune din raionul Sighișoara.

Spectacolul cuprinde printre altele montajul coregrafic în șapte tablouri „Viscolul și primăvara” (în fotografie), pe muzică de Cealkovski. Conducerea artistică a spectacolului aparține prof. Claudia Avachian. (A. Postelnicaru)

Am surprins un aspect din timpul lucrărilor de curățire a zăpezii pe șoseaua lanului din Capitală. (Marin Valura, pensionar, București)

Deva văzută printr-o fereastră a străvechii cetăți care dominează orașul. (Gh. Olteanu, elev din Craiova)

Fanfara căminului cultural din com. Apoldu de Sus, raionul Sebeș, va împlini în curînd 80 de ani de activitate. (Ileana Tereh)

FLACĂRA
Revistă social-politică
și literar-artistă

Anul XII—Nr. 7 (403)
16 februarie 1963

REDACȚIA:
BUCUREȘTI
PIAȚA ȘCINTEII

Căsuța poștală: 3507
of. 33, Tel. 17.60.10
int. 1744

ABONAMENTE:

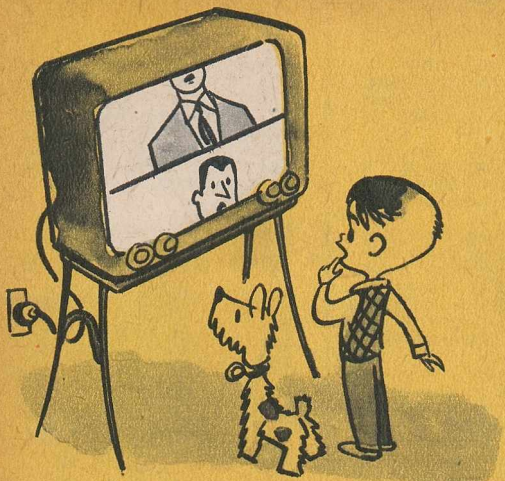
la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

PREȚUL
ABONAMENTELOR:

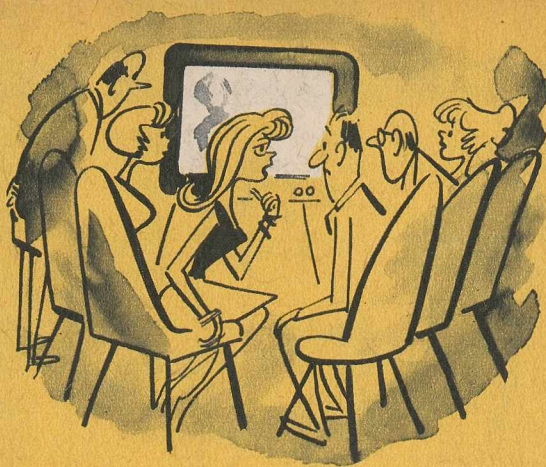
3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

Prezentarea grafică: Ion VULPESCU. Tipărită la Combinatul poligrafic Casa Școlară.

PREȚUL REVISTEI 2 LEI

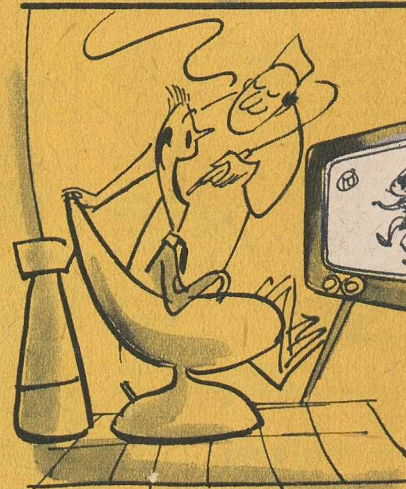
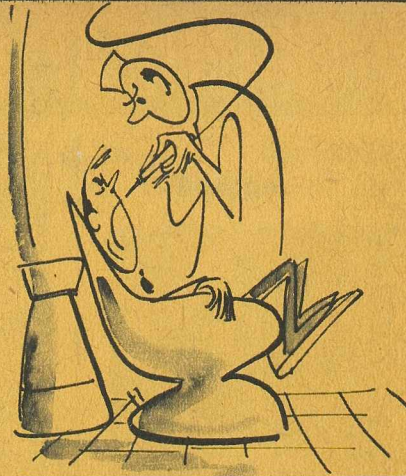

— Tăticule, s-a oprit imaginea între etaje!..

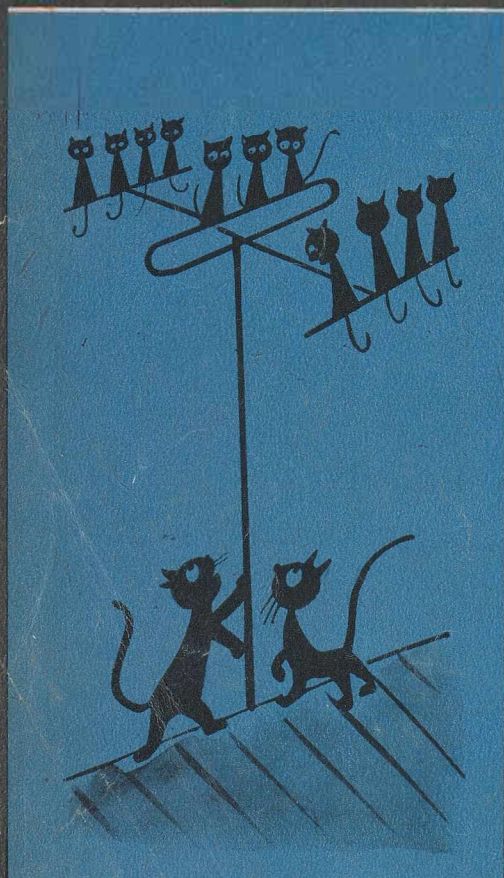

TEATRU ÎN STUDIO

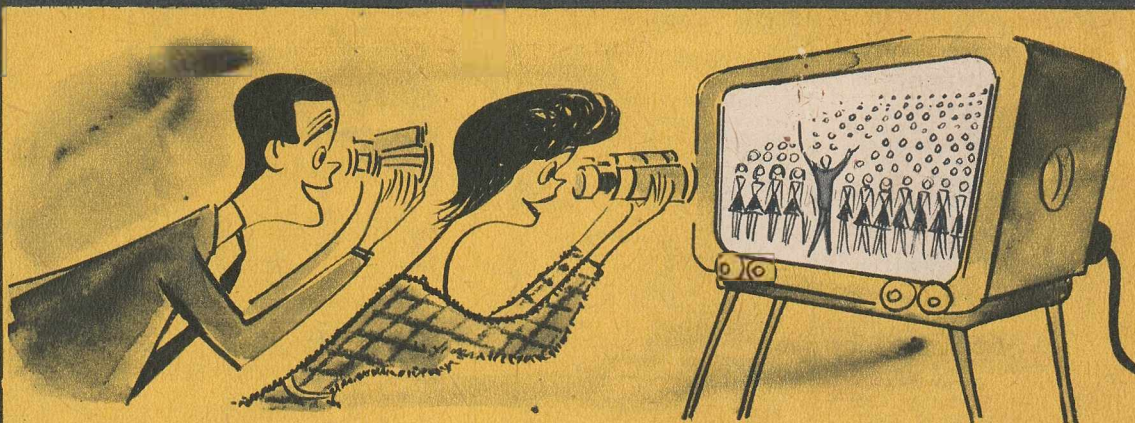
— Mi se pare că plesa e pe sfîrșite: du-te și adu hainele!..

Dentistul ingenios.

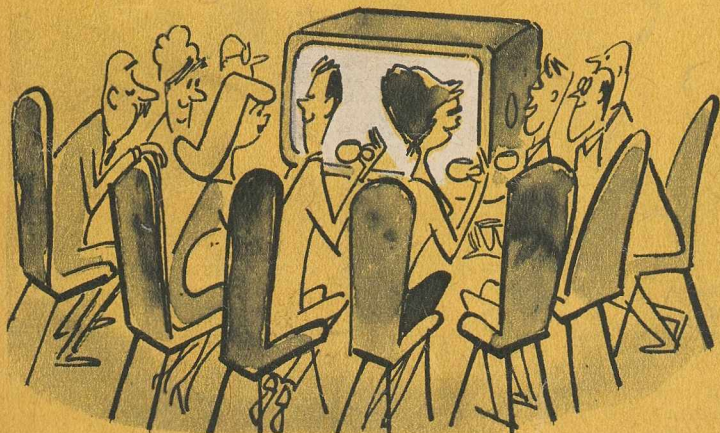
— Dar ce e azi la televizor, că s-a adunat atîta lume?
— „Șoricelul neascultător”.

CORUL DE COPII ȘI PĂRINȚII

— Uite-o pe Angela, a șaptea în rîndul opt! Ce voce extraordinară are!

CHIAR ȘI VINERI, CÎND NU E PROGRAM LA TELEVIZOR

Puterea obișnuinței..

SEARĂ DE ROMANȚE

